XXV. évfolyam, 30. szám Ára: 1,80 Ft 1969. július 24.

Ludas Matyi

Fülöp György rajza

KN A FEJLŐDÉS ÚTJA

KEDVES LUDAS!

Van a Szelidi-tó partján (Dunapataj mellett, Bács megyében) egy vendéglő, s abban van egy panaszfal. Egy fal, amelyen három üvegtábla lóg egymás mellett, s mindegyiken arról szól a fekete alapra, aranyszínű betűkkel rótt szöveg, hogy hol és hogyan panaszkodhat a kedves vendég, kinél van a panaszkönyv, miként kell használni a panasz-levelezőlapokat, melyek a panaszok orvoslására hivatott felügyeleti szervek stb.

Az az érzésem, elég lenne egyetlen, szerényebb méretű tábla is, hiszen így az is kedvet kap a panaszkodásra, akinek amúgy esze ágában sem lett volna.

Magam is kissé csalódottan távoztam: a koszt ízletes volt, a kiszolgálás kifogástalan — így tehát sajnos, nem panaszkodhattam, pedig az a három fekete tábla olyan gusztust csinált hozzá...

*

Földváron időztem néhány napig, s átruccantak oda hozzám Szemesen ta-

ÚTIJEGYZETEK

nyázó ismerőseim. Nevetve-bosszankodva mesélték, hogy a Balaton-expresszen jöttek, s a menetjegy mellé még helyjegyet is váltattak velük. Persze, jó az, ha egy hosszú útra külön jegy ellenében ülőhelyet biztosítanak az utasnak, de egy 9 kilométeres, két megállónyi távon is helyjegy megváltására kötelezni az utazókat, az már túlzás. Hiszen azt a 12 perces utat féllábon állva is ki lehet bírni.

Arról nem is szólva, hogy a félárú menetjegy 5 forint 50 fillérbe került, a helyjegy pedig 6 forintba, személyenként. Ez az a tipikus eset, amikor valóban drágább a leves, mint a hús!

*

Székesfehérváron átutazóban, betértünk a Gyöngyvirágba. (Neonfelirata szerint *espresso*, festett cégtáblája szerint *eszpresszó* az illető.) A felszolgálónő a megrendelt öt kávét egy nagy tálcán odapenderítette elénk, és sorsunkra hagyott bennünket. Én vállalkoztam arra, hogy további teendőit ellássam: mindenki elé odategyek egy-egy csészét. Ez még könnyen ment, mert öten voltunk, csésze is öt volt, így nem volt gond az elosztással. Volt azonban mellékelve az *öt kávéhoz egy fél szalvéta is*, amit, bárhogy próbálgattam, semmiképp sem tudtam ötfelé osztani.

Hiába, van még néhány dolog, amit meg kell tanulnunk. Nekem például a szalvétadarabolást, a Gyöngyvirág személyzetének pedig a korrekt kiszolgálást.

(Radványi)

VIASZ

Mi, méhészek, nemcsak mézet, de méhviaszt is termelünk. A viasznak szabott ára van: kilónként 120 forintért szokták megvásárolni tőlünk. Nemrégiben gyanútlanul vittem be viasztermésemet Pestre, a Bakáts utcai átvevőhelyre, s nagyon meglepődtem, amikor kilónként csak 110 forintot fizettek érte, így jóval kevesebb összeget kaptam, mint amire számítottam. Nagyon sérelmesnek találjuk, hogy az ilyen árváltozásokat nem közlik a termelőkkel, csak az átvételnél állítják kész tények elé őket. Ez semmiképp sem helyeselhető eljárás!

Szőnyi Béla
Gödöllő

KARCAGON A HELYZET VÁLTOZATLAN

A Ludas Matyi, 1967 decemberében, képes riportban hívta fel a figyelmet arra, hogy Karcag szélén van egy félig kész irodaház, amely teljesen gazdátlan, szabad prédája az időjárásnak és a környékbeli „élelmes" embereknek.

Nem akarlak elkeseríteni, kedves Ludas, de az eltelt több mint másfél év alatt semmi intézkedés nem történt az ügyben, a helyzet változatlan, illetve még rosszabb, mert azóta az épületek állapota tovább romlott.

Sz. A.
Bucsa

MELLÉNY

A Ruhatisztító Ktsz kispesti fiókjába beadtam egy mellényes öltönyt tisztítani. A mellényt — meglepetésemre — a nadrágtól és a zakótól elválasztva, külön átvételi jegyen vették át tőlem. Ez még nem zavart különösebben, de az már igen, hogy tisztítás közben a mellény „elcsavargott" a ruha mellől, s míg a zakó és a nadrág a vállalt határidő után néhány nappal visszatért a szekrényembe, a mellényre hiába várok hetek óta.

Ennek az ügynek — többek között — az a tanulsága, hogy az összetartozó ruhadarabokat együtt kellene tartani, még akkor is, ha ez a tisztítónak adminisztrációs vagy egyéb nehézségeket okoz. A legfőbb szempont, szerény véleményem szerint ugyanis az volna, hogy a vevő időben és együtt kapja vissza ruházatának minden tartozékát!

Tokody Mihály
Kispest, Hunyadi u. 32.

FOTÓZZON A LUDASNAK!

Hát maga megbolondult,
Hát maga megbolondult,
Hát maga megbolondult,
Hogy mindent háromszor mond,
Hogy mindent háromszor mond?

(Beküldte: Kálmán Iván, Budapest)

LÉLEGZETELÁLLÍTÓ ÜGY

Tavaly november óta országosan nagy oxigénhiány van. A levegőben ugyan van, de a palackokban nincs, mert az Oxigén és Dissousgyár Vállalat nyilván nem győzi a levegőből kivonni az oxigént. Így a termelőüzemek gyakran nem tudnak hegeszteni és ez komoly „lélegzési" nehézséget jelent a vezetők számára.

Érdekes, hogy a patronhiány azonnal megmozgatta az országos közvéleményt: tv, rádió, újság, szóbeszéd foglalkozott vele. A krónikus oxigénhiányról, sajnos, alig esik szó, pedig a „felelősök" majd hogy nem idegbajt kapnak miatta.

Mikor fogunk fellélegezni, kedves Ludas?

Vásárhelyi János
műszaki vezető,
Kisújszállási Vas- és Fémipari Ktsz

PÉNZ ÁLL A HÁZHOZ

Kétoldalas, komoly szövegezésű, bélyegzővel és aláírásokkal ellátott „Határozat"-ban értesített a Szombathelyi Járási Földhivatal az alábbiakról:

A tanakajdi Proletár Hajnal Mtsz. tulajdonába kerül át 3 (azaz három) négyszögölnyi földterület az én tulajdonomból. Ezért a szövetkezet nekem térítést fizet: 6 (azaz hat) forintot. Méghozzá, a határozat szerint, a szövetkezet ezt az összeget 1974. december 31-ig, öt évi egyenlő részletben köteles kifizetni nekem.

Ha jól számolom, ez évi 1 forint és 20 fillér lesz. Így hát az elkövetkező öt évben nem lesznek anyagi gondjaim!

Pauer Jenőné
Balatonfüred

CSAK RÖVIDEN

Otthonunkban van egy „Szimfónia de Luxe" típusú rádió, ami már április 30 óta a Gelkánál van, s többszöri ígérgetés ellenére mindmáig sem javították meg. Fiatalok vagyunk, szeretjük a tánczenét, meg általában a rádióműsort, s nagyon unatkozunk most már hónapok óta a mi kedves készülékünk nélkül!

A Bács-Kiskun megyei Építési V. 68 ipari tanulója

Sokan járunk a községből Sopronba dolgozni. Az autóbuszunk azonban mindig hihetetlenül zsúfolt és nagyon pontatlan, számtalanszor elkésünk miatta a munkából. Kérjük az AKÖV-öt, biztosítson kulturáltabb utazási lehetőséget számunkra!

Eckel József és társai
Sopron

Februárban vettem egy gyermekkocsit, s miután háromszor próbálták megjavítani itt helyben, s nem sikerült, júniusban kénytelen voltam visszaküldeni a gyártó cégnek: az Egri Vas és Fém Ktsz-nek. Azóta hírt sem hallottam felőle, így téged kérlek meg, Ludaskám, kérdezd meg az egrieket: mikor kapok egy jó kocsit cserébe?

Lesznek Ferencné
Szeged, Kelemen u. 3.

Mostanában nagyon gyakori az áramszünet a városunkban, és emiatt számtalan televízióműsort nem tudunk megnézni. Vajon mi lehet ennek az oka, és mikor szűnik meg ez az áldatlan állapot?

Juhász Lajos
Hatvan

KÖZPONTILAG TILTOTT SZÓDAVÍZ

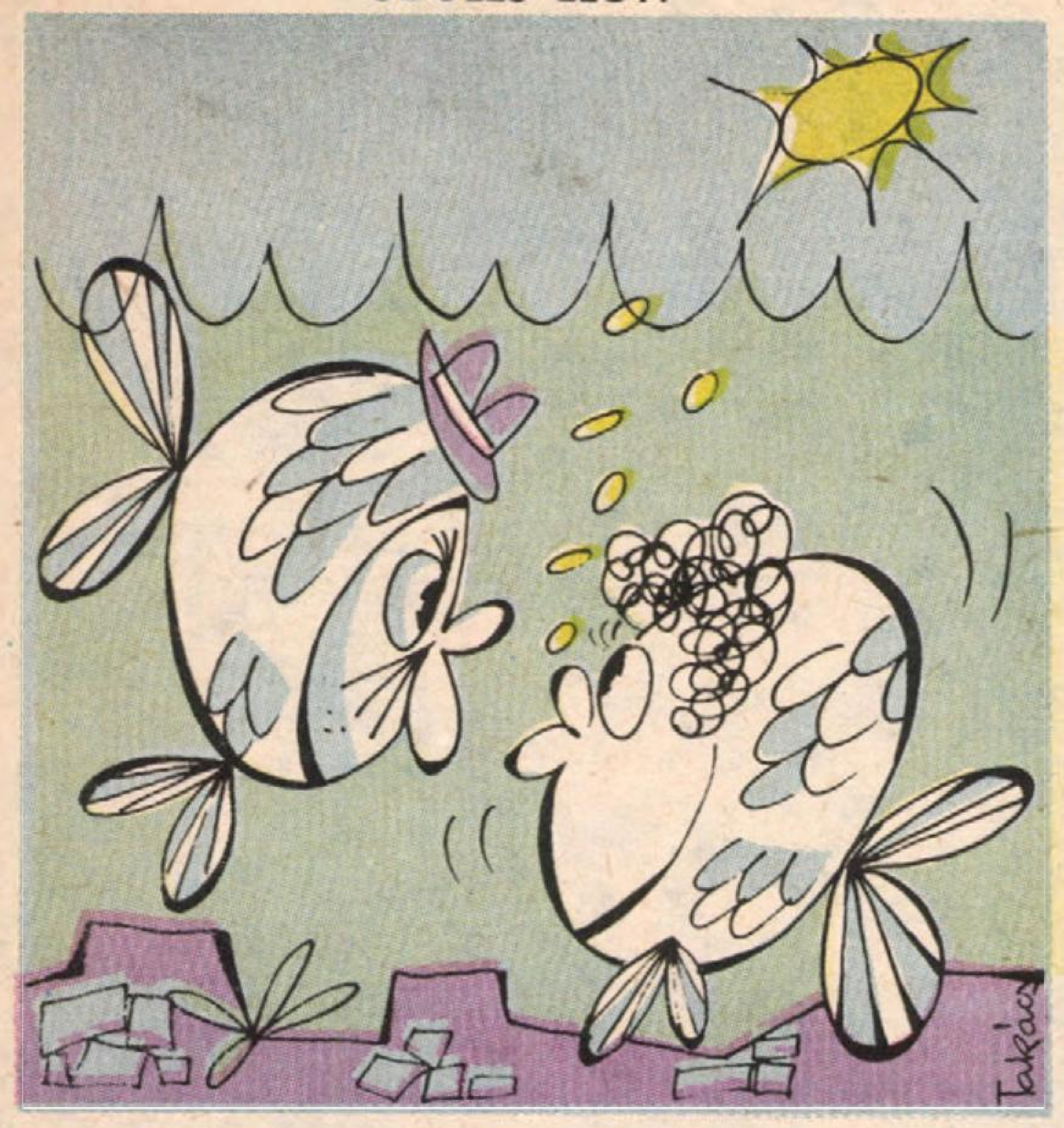

Idős, cukorbeteg asszony vagyok, aki a nyári hőségben nem ihat édes szörpöket, csupán egy-egy pohár szódával hűsíthetné magát. Szomorúan tapasztalom azonban, hogy bor mellé és szörphöz korlátlanul van már szódavíz, de külön egy pohár szódát sehol sem lehet kapni. A Tulipán eszpresszóban például határozottan kijelentették: „Központilag meg van tiltva, hogy szódát kiszolgáljunk!" Hiába kértem szódát a Vörösmarty, a Balaton és az Uránia mozi büféjében is, sehol sem kaptam. Legkellemetlenebb kalandom azonban a Rácz-fürdő büféjében volt, ahol szódát nem kapván, egy pohár sima vizet kértem. „El van zárva a csap!" — mondta mogorván a kiszolgáló. Megjegyeztem: ha hihetek a szememnek, épp az imént mosott poharakat. Nem részletezem további vitánkat, elég az hozzá, hogy innen is szomjasan kellett távoznom.

Nincs más megoldás: legközelebb, ha akarok egy pohár szódát, rendelek mellé egy félliter bort is. Igaz, hogy a bort nem szeretem, no de legfeljebb otthagyom. Költséges lesz, nem mondom, de ha másként nem megy — mit tehetek?

G. L.-né
Budapest

ÜDÜLÉS ELŐTT

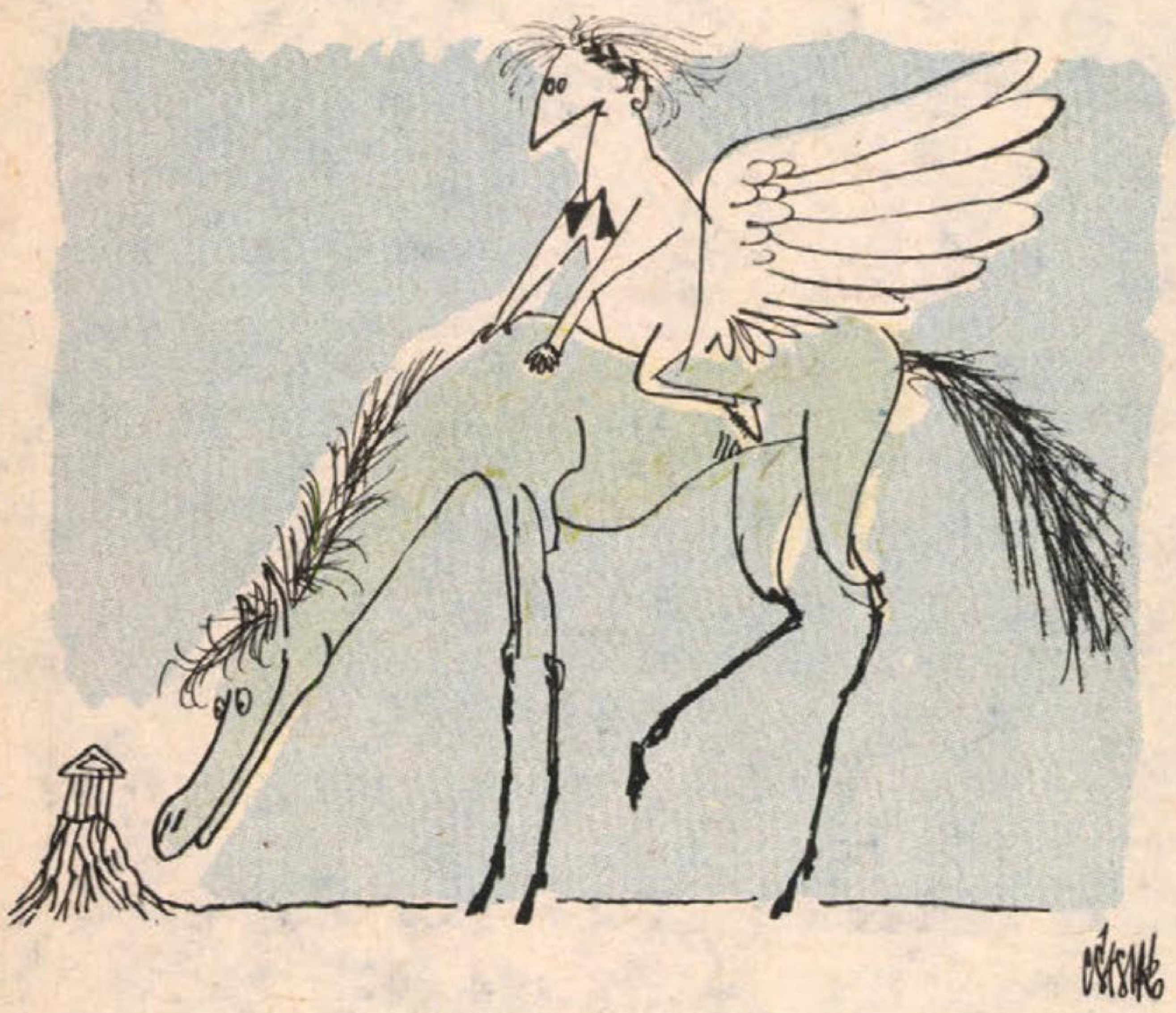
– Víz nélkül el sem tudom képzelni a nyaralást!

A NŐ LEGSZEBB TÍZ ÉVE

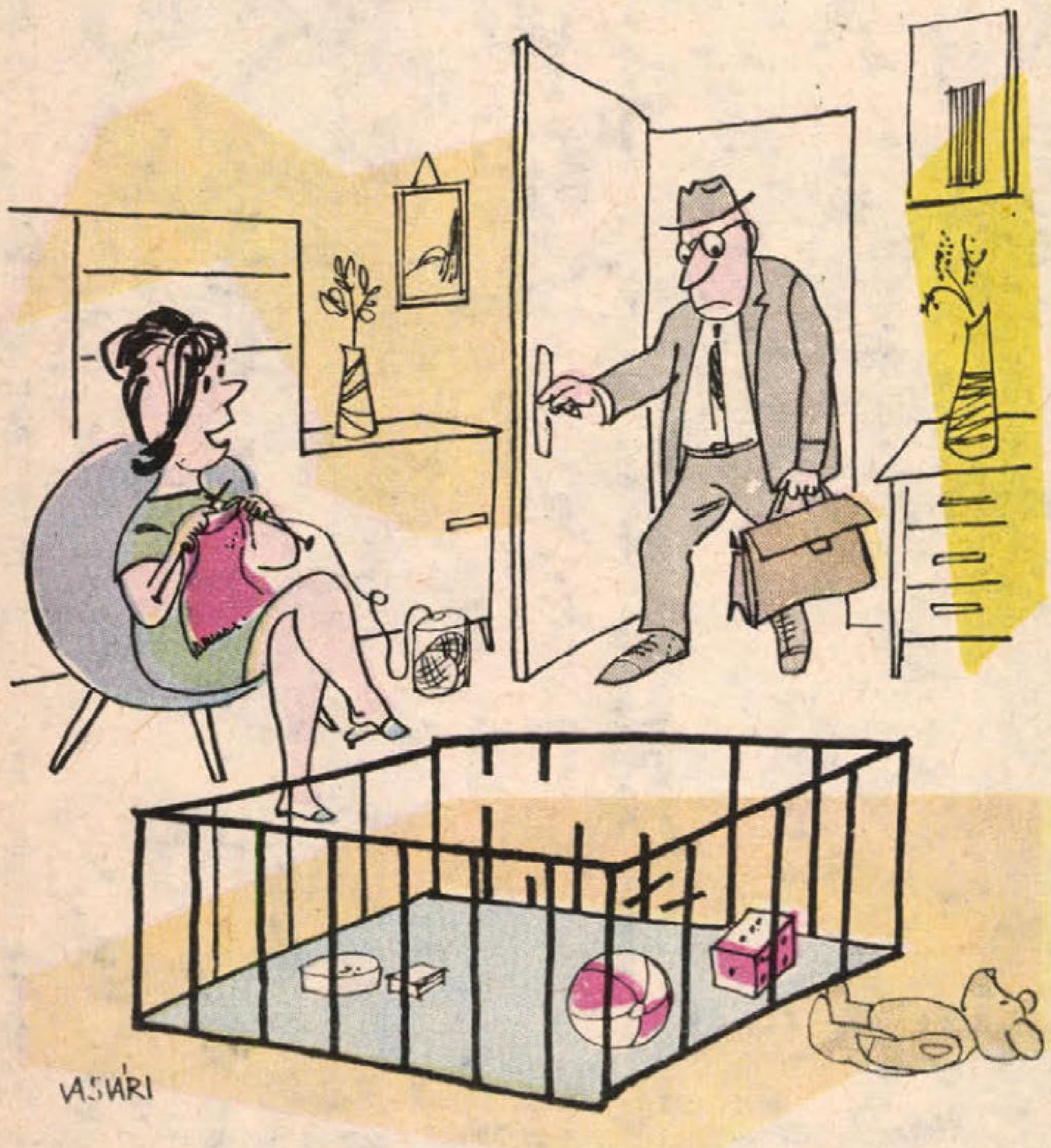
Az „International Herald Tribune"-ban olvastuk ezt a figyelemre méltó meghatározást:

– A nő legszebb időszaka az a tíz esztendő, amely 29-ik és 30-ik éve között telik el.

MAGYAR PARNASSZUS

HOL A GYEREK?

– Mit izgulsz? Lement egy csomag cigarettáért...

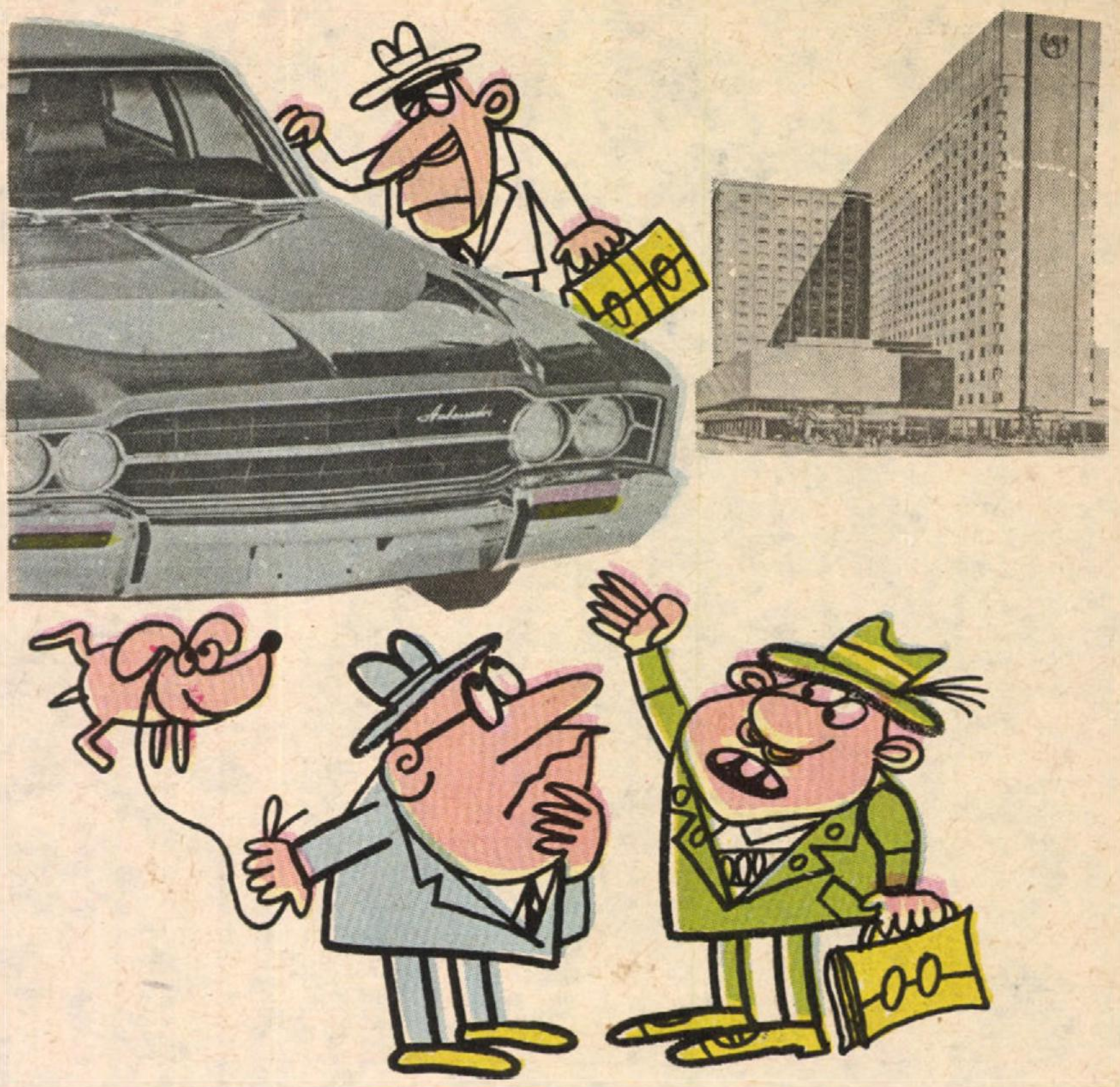
PÁRBESZÉD A KÖZELJÖVŐBŐL

– Látja, az ott a Hallstein!

– Ki az a Hallstein?

– Hát az, aki a doktrínát csinálta.

– Miféle doktrínát?

Fülöp György rajza

IDOMÍTÁS

A házunk előtt levő parkban egy fiatalember kutyát idomít: ugrani tanítja.

— Akadály... Hopp!... Okos...

Bevallom őszintén, ellene vagyok mindenféle idomításnak és némi ellenszenvvel figyelem az erkélyről a fiatal férfit, aki már vagy huszadszor mondja azt, hogy:

— Akadály... Hopp!... Okos...

A kutya szorgalmasan ugrál át a padon és talán titokban örül annak, hogy csak ilyen kunsztokat kívánnak tőle, és nem kell énekelnie, vagy mit tudom én, számolni tanulnia. Lehet, hogy esténként azt mondja a kollégáknak: „Remek helyem van, fiúk, néhányszor átugrom a padot, aztán slussz. Nem cserélném el a gazdámat senkiért, mert — ahogy egy német juhászkutya ismerősöm mondta — „Nie kommt etwas besseres nach", vagyis: sosem jön utána valami jobb.

— Akadály...

Ugráshoz készülődik a kutya: megfeszíti az izmait.

— Hopp!

Nagy ugrás át a padon.

— Okos... — mondja a fiatalember elismerő hangsúllyal és a kutyának valószínűleg jólesik a dicséret, hiszen elismerik a munkáját, buzgalmát, intelligenciáját, s így sokkal könnyebben megy majd a következő ugrás.

A feleségem is kijön az erkélyre, rákönyököl a korlátra és miközben lenéz a parkba, amely tele van gyerekekkel, kocsit tologató mamákkal, egymásba bújó szerelmesekkel, megkérdi:

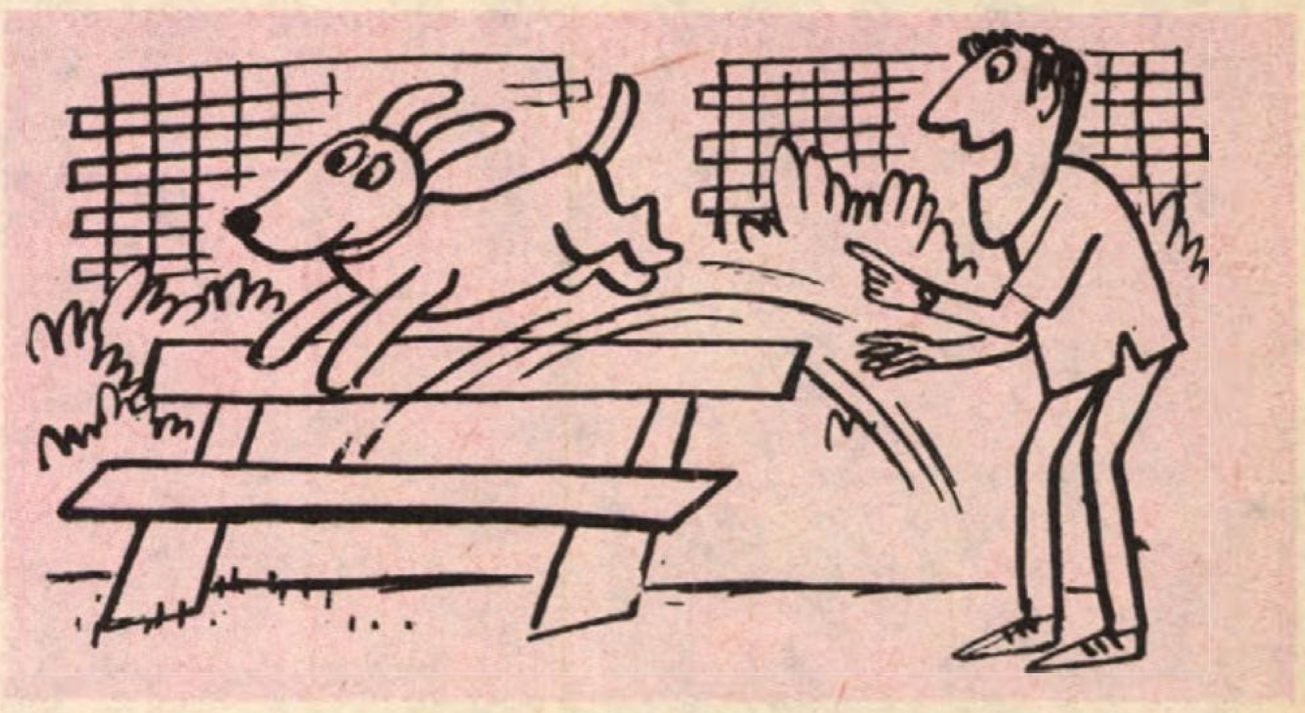
— Mi az, nem dolgozol?

— Készen vagyok. Épp most fejeztem be egy humoreszket — mondom szerényen, de alig titkolt büszkeséggel.

Aztán néma csend. Szótlanul állunk egymás mellett. Most már ketten figyeljük az idomítást.

— Akadály... Hopp!... Okos...

Na igen, az állatok érzékenyek. Igénylik a jó szót, a dicséretet és nagyon hálásak érte. Ha például írnak egy humoreszket, akarom mondani, szép

ívben átugranak egy padot, akkor meg is érdemlik az elismerő „okos" szócskát.

— Voltál a házkezelőségen?

— Voltam.

— Na és? Intéztél valamit?

— Minden rendben. Holnap jönnek. Eleinte hallani sem akartak róla, de én nem hagytam magam...

— Akadály... Hopp!... Okos... — hallatszik odalentről.

— No, majd meglátjuk, betartják-e a szavukat — mondja a feleségem.

— Először azt mondták, sok akadálya van a dolognak, de nekem hiába mondták, én nem hátráltam...

A feleségem már nem figyel rám. A kutyát nézi. Ja, ha ő a kutyát nézi?! Az a ronda dög még mindig ugrál. Nagy kunszt! Próbálna ő elintézni valamit a házkezelőségen.

Lenn a parkban egyre többen figyelik az idomítást. Egy szerelmespár abbahagyja a csókolózást, illetve csak a fiú hagyja abba. Úgy látszik, szereti a kutyákat. A lány duzzogva hátat fordít neki.

— A pénzt megkaptad? — kérdi a feleségem.

— Megkaptam — jelentem örömmel. — És tudod, hány helyen voltam, amíg végre kiutalták?

— Már megszokhattad volna a bürokráciát...

— Akadály... Hopp!... Okos...

— Nézd azt az okos kutyát! — mondja a feleségem. — Milyen remekül veszi az akadályt. Szinte repül.

— S a gazdája mindig megdicséri.

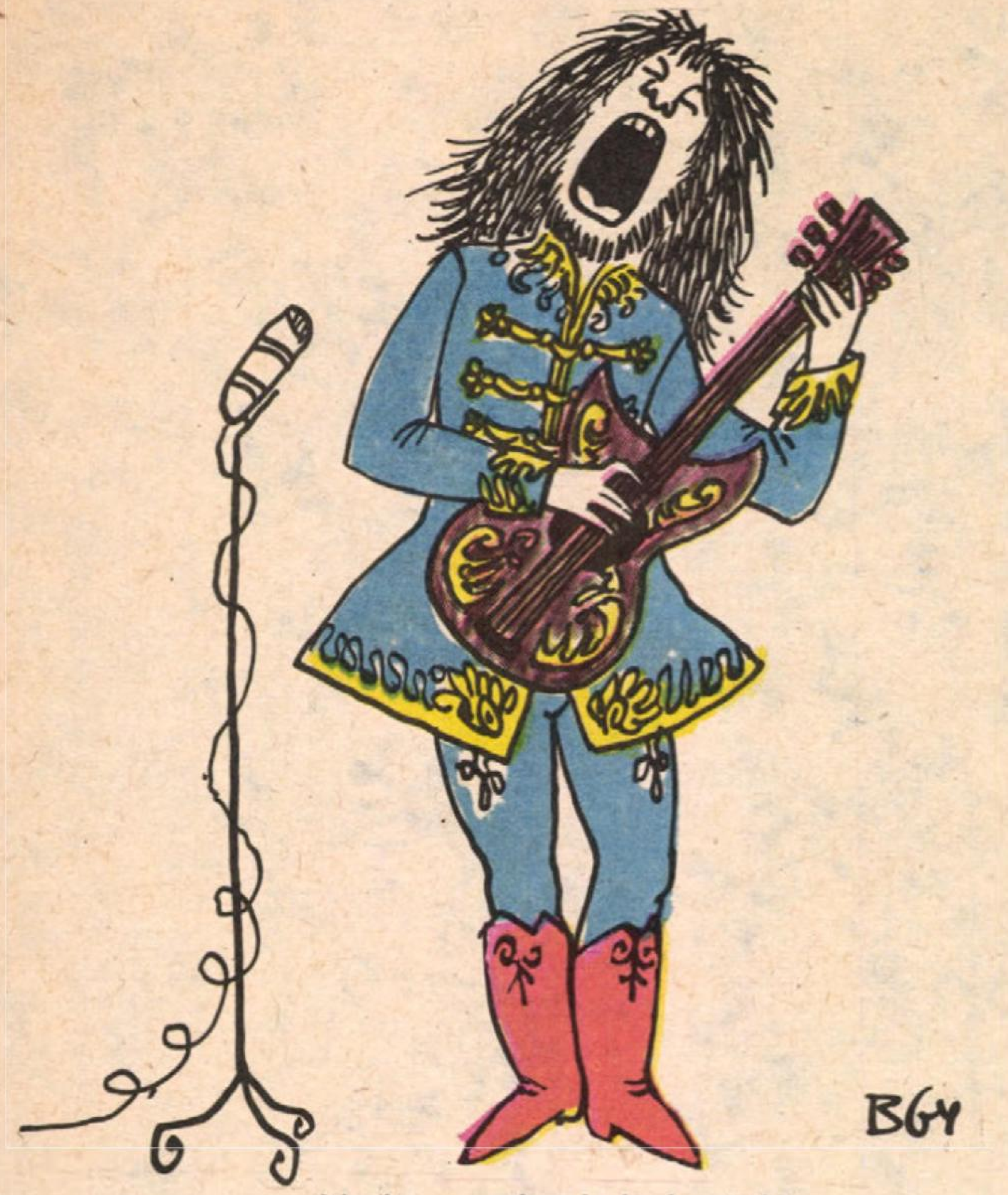
— Muszáj — mondja a feleségem. — Tudod, az állatok nagyon érzékenyek. Ha jól dolgoztak, meg kell dicsérni őket. Irtó hálásak tudnak lenni.

Aztán hosszan elbeszélgetünk az állatok lélektanáról, miközben a parkban, isten tudja hányadszor, azt kiáltja a fiatalember:

— Akadály... Hopp!... Okos...

Mikes György

DÍSZMAGYARBAN

– It's been a hard day's night...

CSAPAT-KIVONÁS

– És most kisorsoljuk annak a közlegénynek a nevét, akit a Nixon-féle béketerv keretében kivonnak Vietnamból...

Fülöp György rajza

vérbeli TÉVÉ-néző

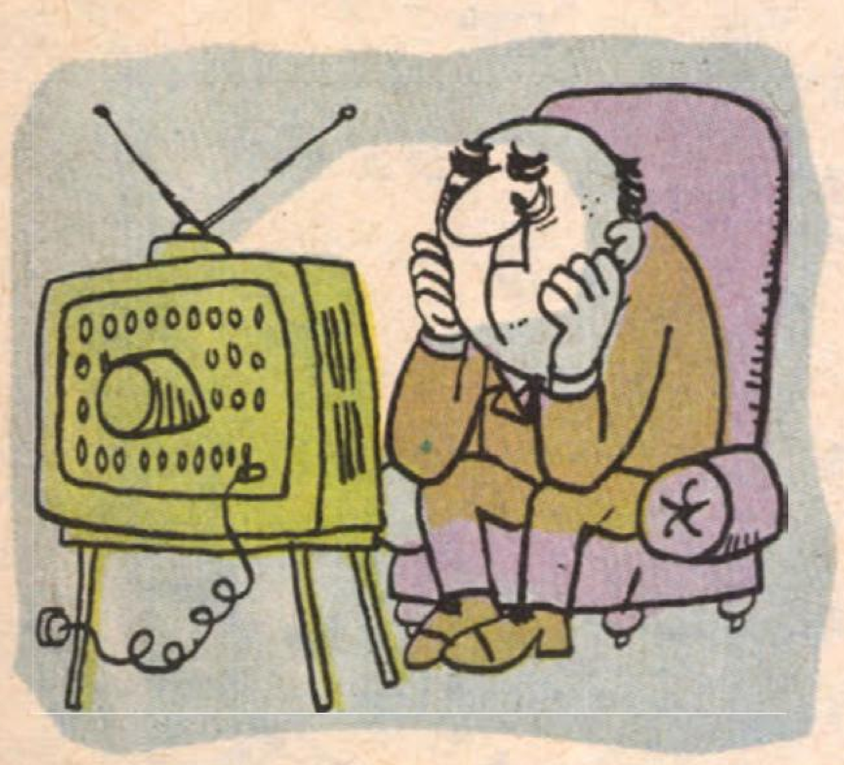
Már legalább másfél órája vitatkozunk, Teplák kartárs, de még mindig nem tudom, hogy mi a kifogása a tévé-műsorok ellen?

— Nem olyan könnyű erre válaszolni.

— Végignézte például a Vidocq-sorozatot is?

— De még mennyire. Nagyon szeretem a romantikus történeteket. Most például a Rinaldo Rinaldinit nézem nagy élvezettel. De minden más pocsék...

— Megnézi a klasszikusokat is?

— Mi az hogy! Alig tudtam szabadulni az Iphigénia Auliszban lenyűgöző hatása alól. De minden más pocsék...

— És milyen hatással volt önre a „Fehér-e a fehérnemű?" című műsor?

— El voltam tőle ragadtatva. Higgye meg, még egy férfi is sokat tanulhat a nőknek szóló műsorokból. De minden más pocsék...

— És gondolom, jól szórakozik a különböző show-kon. Bizonyára tetszett önnek a Manfred Mann-show, a Humperdinck-show, vagy akár a Poór Klára-show?

— Nagyon jól gondolja. Az ilyen műsorokat én csemegének tekintem. De minden más pocsék...

— És hogy tetszenek önnek a tévé dokumentumfilmjei?

— Nagyon. Legutóbb például az Imi, Imperial és a többiek... című dokumentumfilm nyerte el a tetszésemet. De minden más pocsék...

— Talán már felesleges is kérdeznem, hogy nézi-e a játékfilmeket is?

— Kivétel nélkül megnézem mindegyiket. Nagyon élveztem az Akiért a harang szól című amerikai filmet, vagy a Végső harc című nyugatnémet tévé-filmet, sorolhatnám még a többieket is. De minden más pocsék...

— A külpolitikai érdeklődése is széles körű?

— Engem a tévé szoktatott a külpolitikára. A Híradó, a Világ térképe előtt, a külpolitikai Fórum mindig fölcsigázza az érdeklődésemet. De minden más pocsék...

— Magyar nóta? Komoly zene?

— Mindkettő a legkedvesebb műsorom. De minden más pocsék...

— Táncdalfesztivál?

— Nélkülözhetetlen számomra. Én mondom önnek, ez a műsor kitűnő szórakozást nyújt. De minden más pocsék...

— Ön például, személy szerint, hány órát tölt a tévé-készülék előtt?

— Nem tudnám pontosan meghatározni. Hétfő kivételével minden nap, kora délutántól műsorzárásig. A készülék előtt vacsorázom. A feleségem a tévé miatt akar elválni tőlem...

— Tehát lényegében minden műsort végignéz, és mindegyiket dicséri, akkor miért mondja azt, hogy pocsék? Öntsünk tiszta vizet a pohárba. Árulja el végre: elégedett a tévé műsorával vagy nem?

— Én tökéletesen elégedett vagyok vele. Tájékoztat, ismereteket nyújt, szórakoztat, terjeszti a kultúrát. Én lelkes híve vagyok a tévének.

— Akkor miért szidja? Miért nem dicséri?

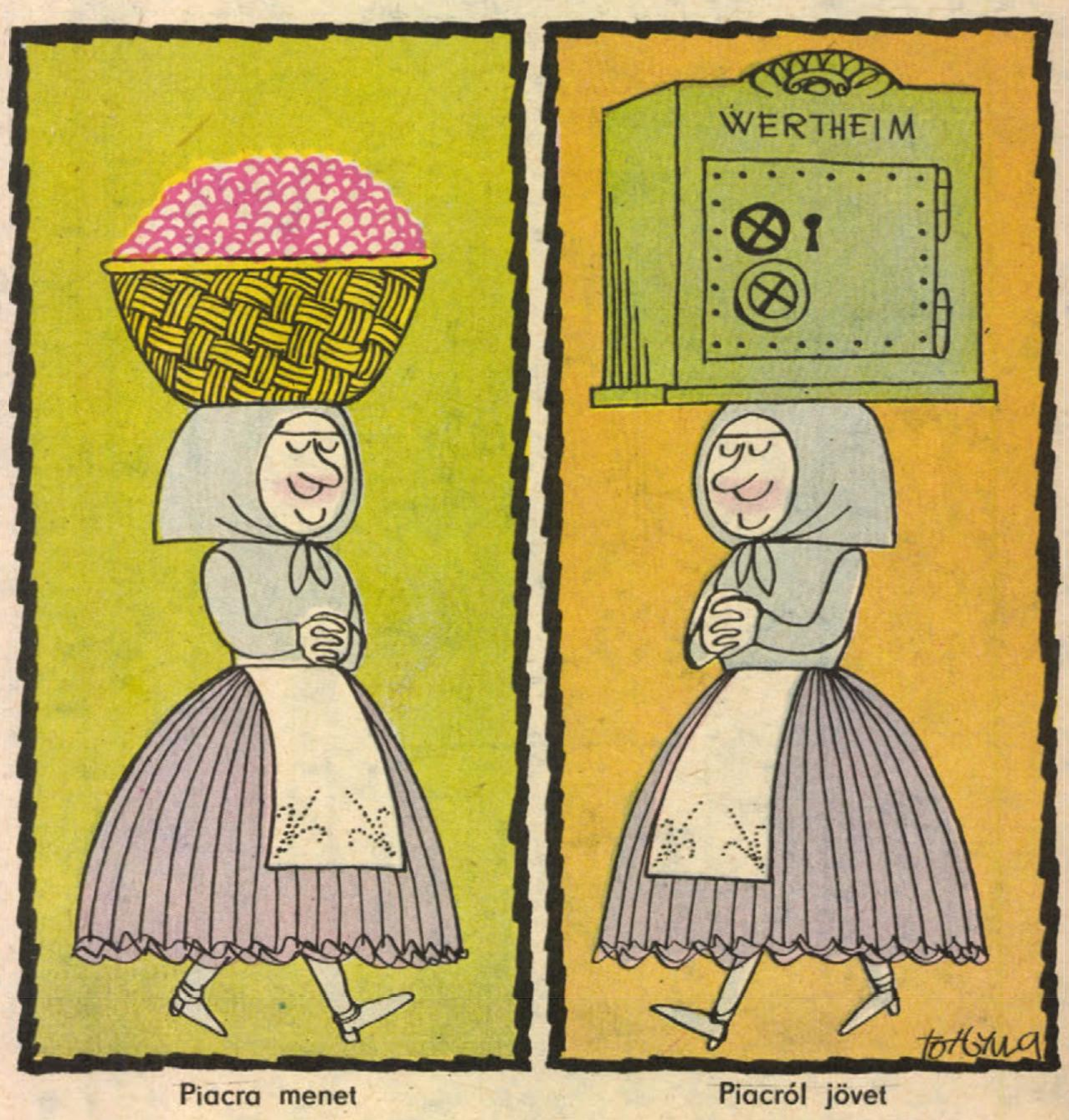
— Nem szeretek feltűnést kelteni.

Földes György

TÖMEGKOMMUNIKÁCIÓ

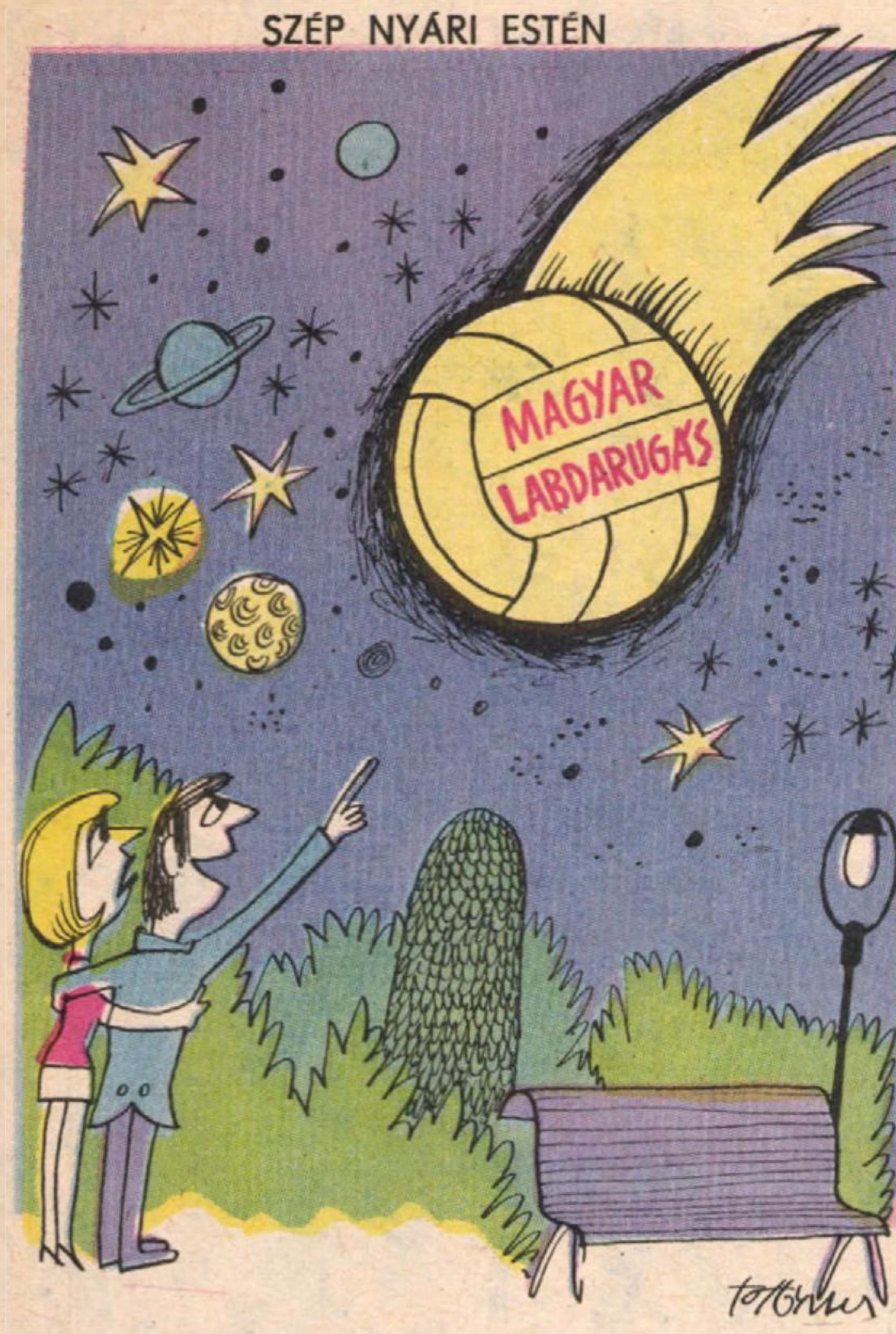

PRIMŐR ÁRAK

Piacra menet — Piacról jövet

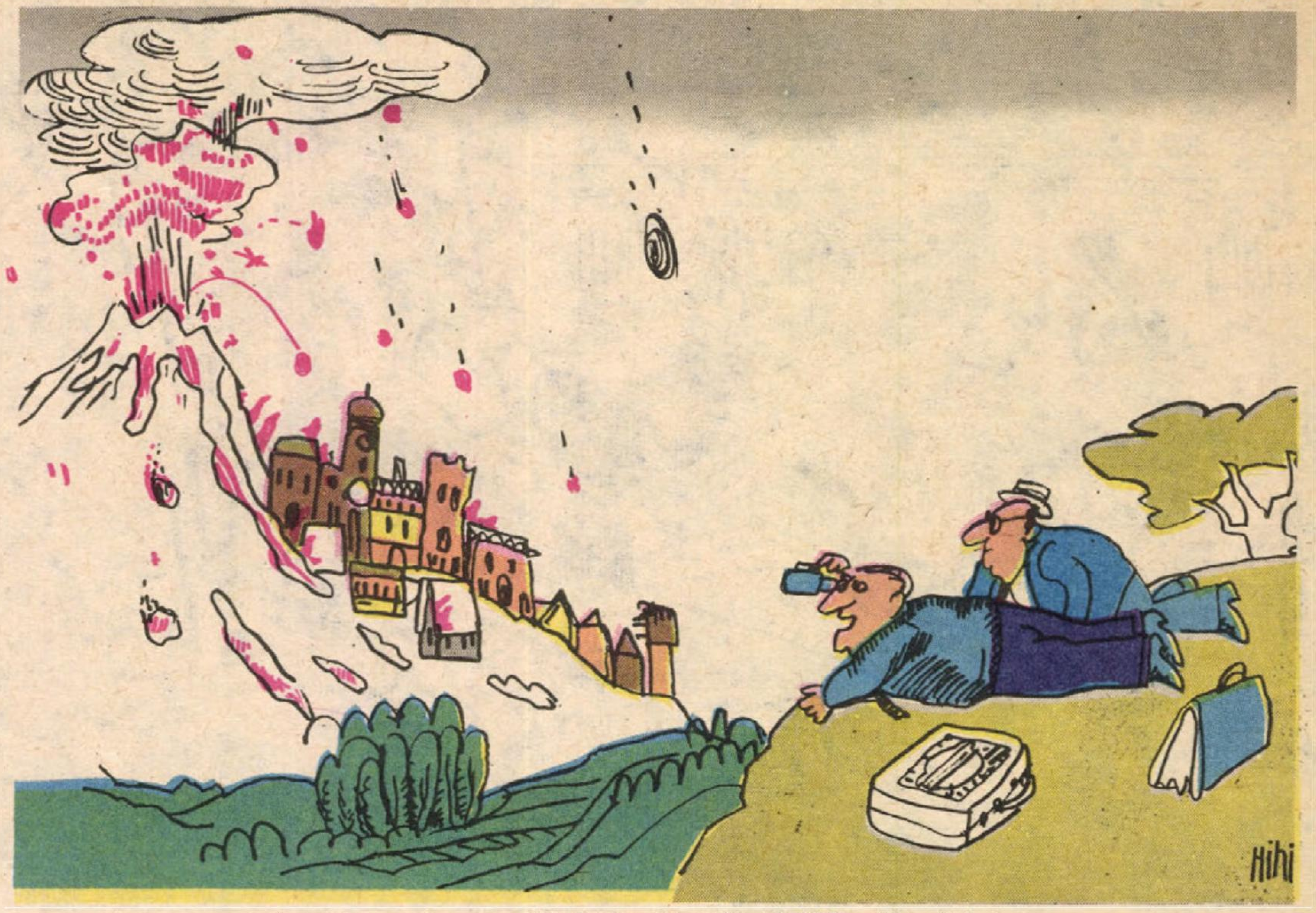
SZÉP NYÁRI ESTÉN

– Nézd, szívem, mekkora hulló csillag!

MINDENRE ELSZÁNT PIACKUTATÓ

Hegedüs István rajza

– Azt hiszem, itt remekül értékesíthetjük tűzálló edényeinket...

MEGTÖRT ÉLETPÁLYA

– És mit fogsz csinálni, ha nem lesz sikered a táncdalfesztiválon?
– Folytatom a mérnöki praxisomat.

Bojkott

(Napihír: „Sekularac, a jugoszláv labdarúgás fenegyereke, tettleg inzultált egy sportújságírót Belgrádban. Az eset után a jugoszláv sportújságírók úgy döntöttek, hogy Sekularac nevét többé nem írják le tudósításaikban, teljesítményét nem értékelik — Sekularac egyszerűen meghalt a számukra.")

A lapos lecke ez a javíthatatlan játékosnak, csak azt nem tudom: hogy hajtják majd végre nemes bosszújukat a riporterek? Tizemberes csapatösszeállítást ismertetnek ezután, vagy három X-szel jelölik ádáz ellenfelük posztját? Milyen lesz majd ezek után egy tudósítás? Valahogy így képzelem: „Annál a bizonyosnál van a labda, most befelé kanyarodik, hátrapöccinti Dzsajicsnak, aki egyből visszaadja. Bizonyos Illető most cselez, átjátssza a hátvédet, de az utánanyúl és elkaszálja a Tudjákmárkicsoda lábát. Csúnya, sportszerűtlen jelenet, de a magunk részéről ezúttal mellőzzük a fölháborodást, úgy kell annak a személynek. Nevezett állítja le a labdát, úgy látszik, ő maga végzi el a büntetőt; na hiszen, mi oda se nézünk. Gól, állítólag! Tehát 1:0. Góllövő: a 8-as számú Nulla. A holnapi lapban az a kiretusált fekete pacni a képen, akit játékostársai ölelgetnek, azonos azzal, aki számunkra egy senki."

Hát ez így kissé bonyolult, ha neadjisten nálunk is előfordulna efféle, aligha lehetne követni a példát. Azazhogy...

Azazhogy várjunk csak egy kicsit. Nem helyénvaló itt a jövő idő, a feltételes mód; a bojkottnak ezt a fajtáját a mi sajtónk már régóta gyakorolja. Igaz, nem deklarálják nyilatkozatban, de akire megorrolnak, annak újságjaink nem írják le a nevét. Sok-sok Sekularac virtuskodik nálunk a legkülönbözőbb pályákon; fenegyerekek, akiket még a csapatösszeállításban sem említenek, sokszor még teljesítményüket sem értékelik.

„Rossz volt a színházi évad" — olvasom. — „Egyes színházi vezetők bátortalanok, maradiak, irtóznak a kezdeményezéstől." Kik azok? Mely színházainkról van szó? Melyikük a Sekularac? Nem lehet tudni. Nem írják le a nevét.

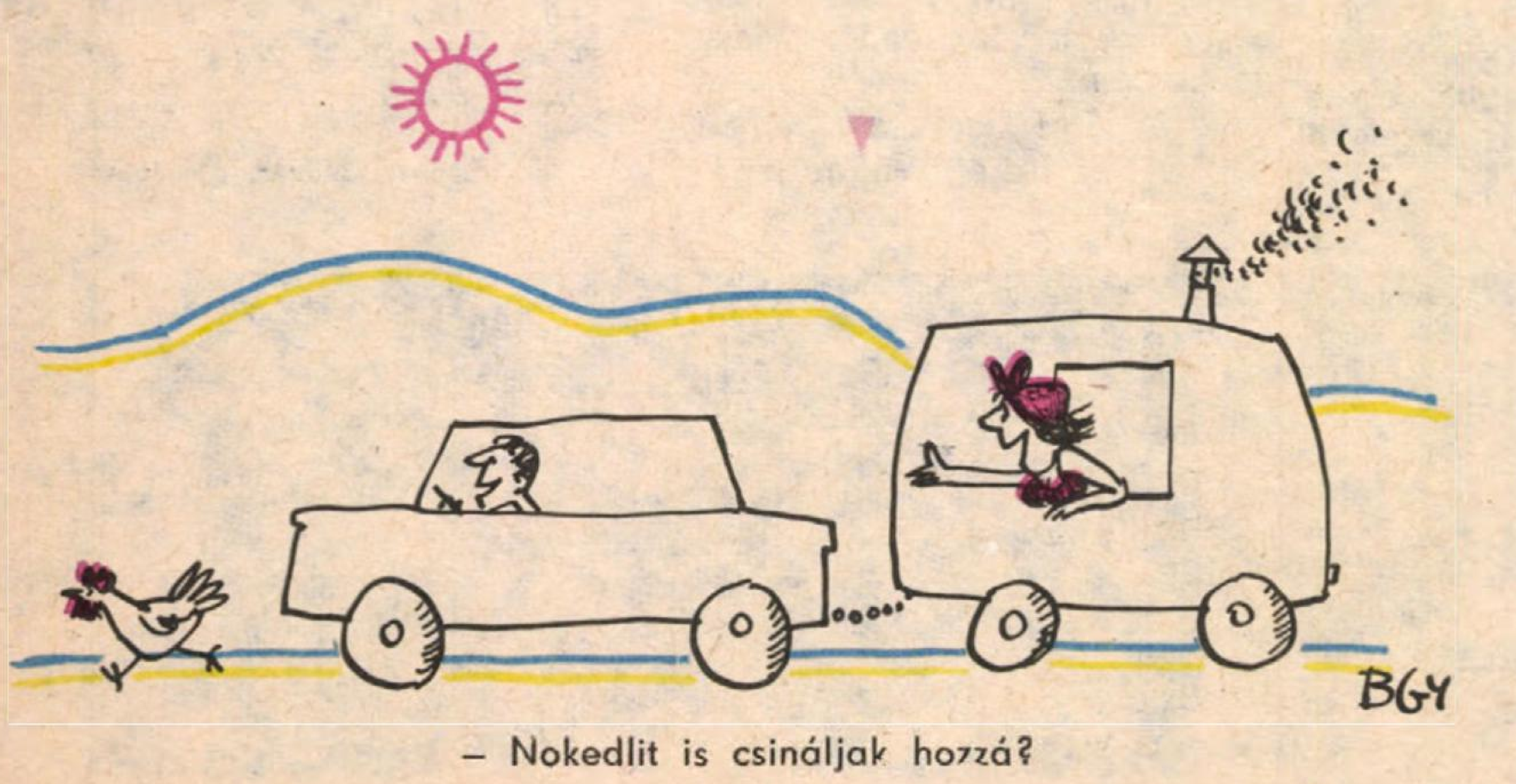
„Az ipar semmibe veszi a piacot, nem igazodik a kereslethez, sok helyütt csak raktárra gyártanak." Hol? Melyik iparág, melyik gyár, melyik igazgató? Titok. Bojkottálják. Sekularac.

„A laza ellenőrzés tette lehetővé... Senkinek nem tűnt fel... Szinte az illetékesek szeme láttára..." — Ki volt laza, vaksi és hanyag? A nevét! a címét! a beosztását!

Erősen gyanakszom, hogy a jugoszláv kollégák egyenesen tőlünk vették a tippet...

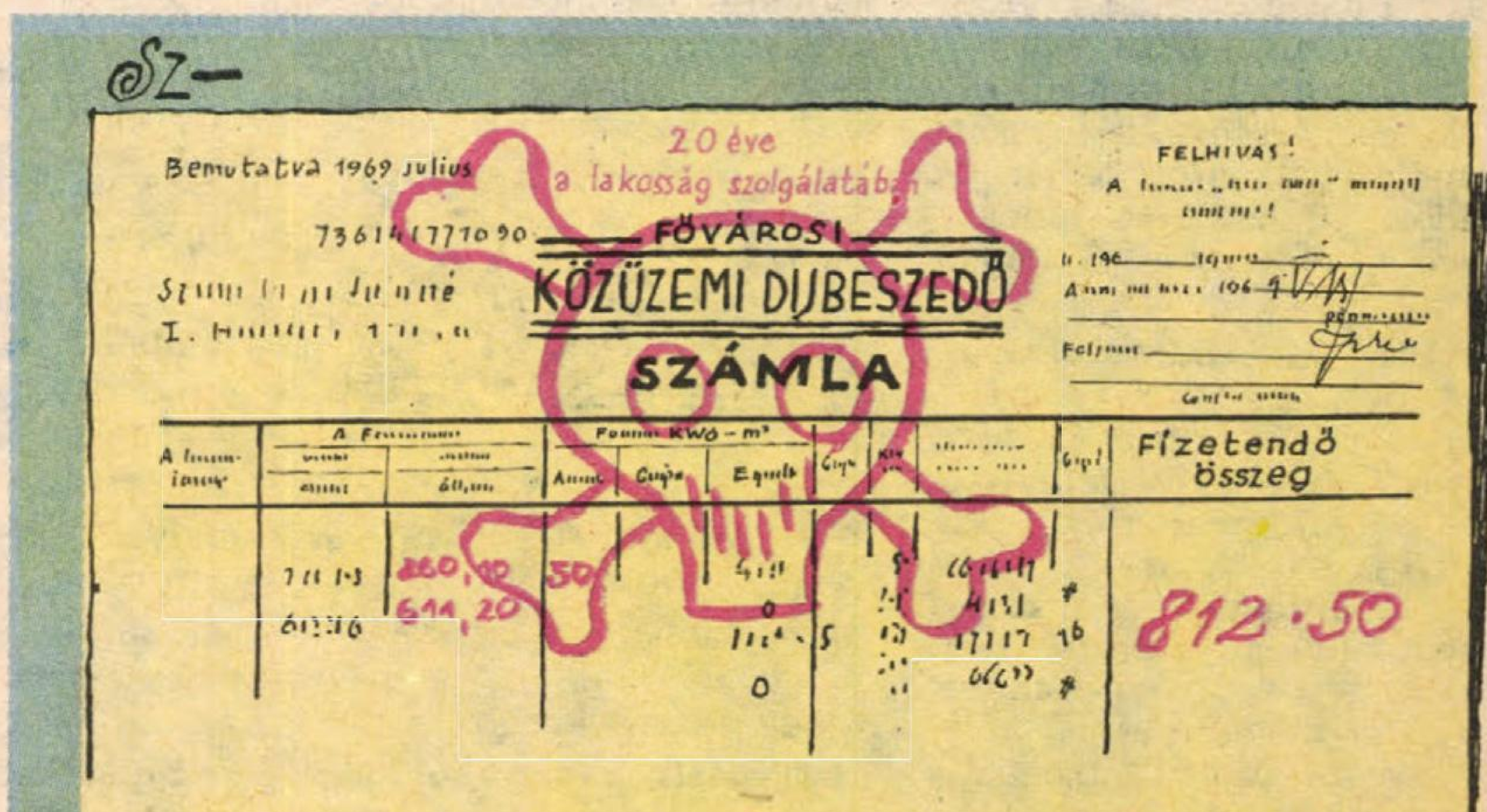
Kaposy Miklós

GONDOS HÁZIASSZONY

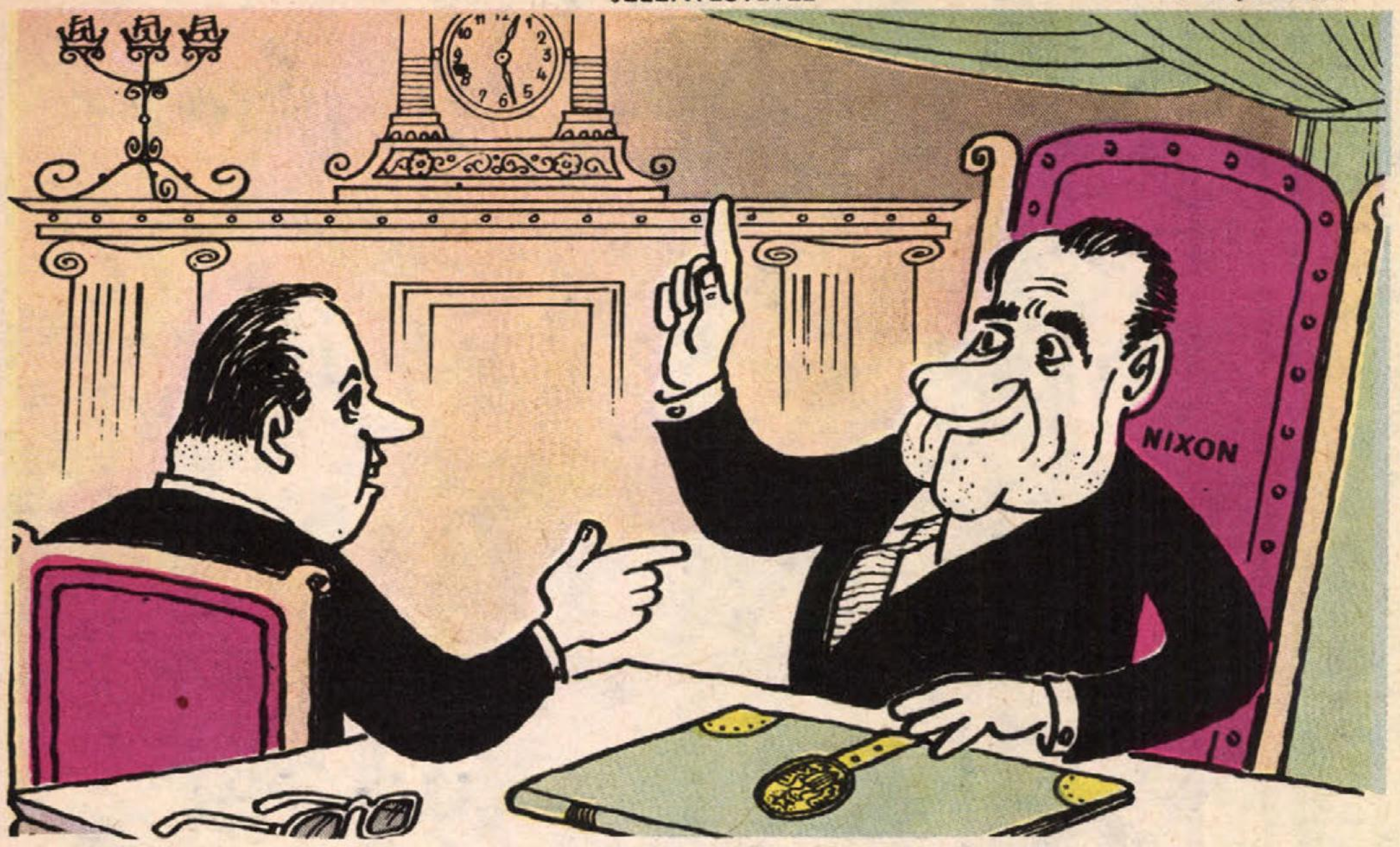
– Nokedlit is csináljak hozzá?

NAGY MÉREG

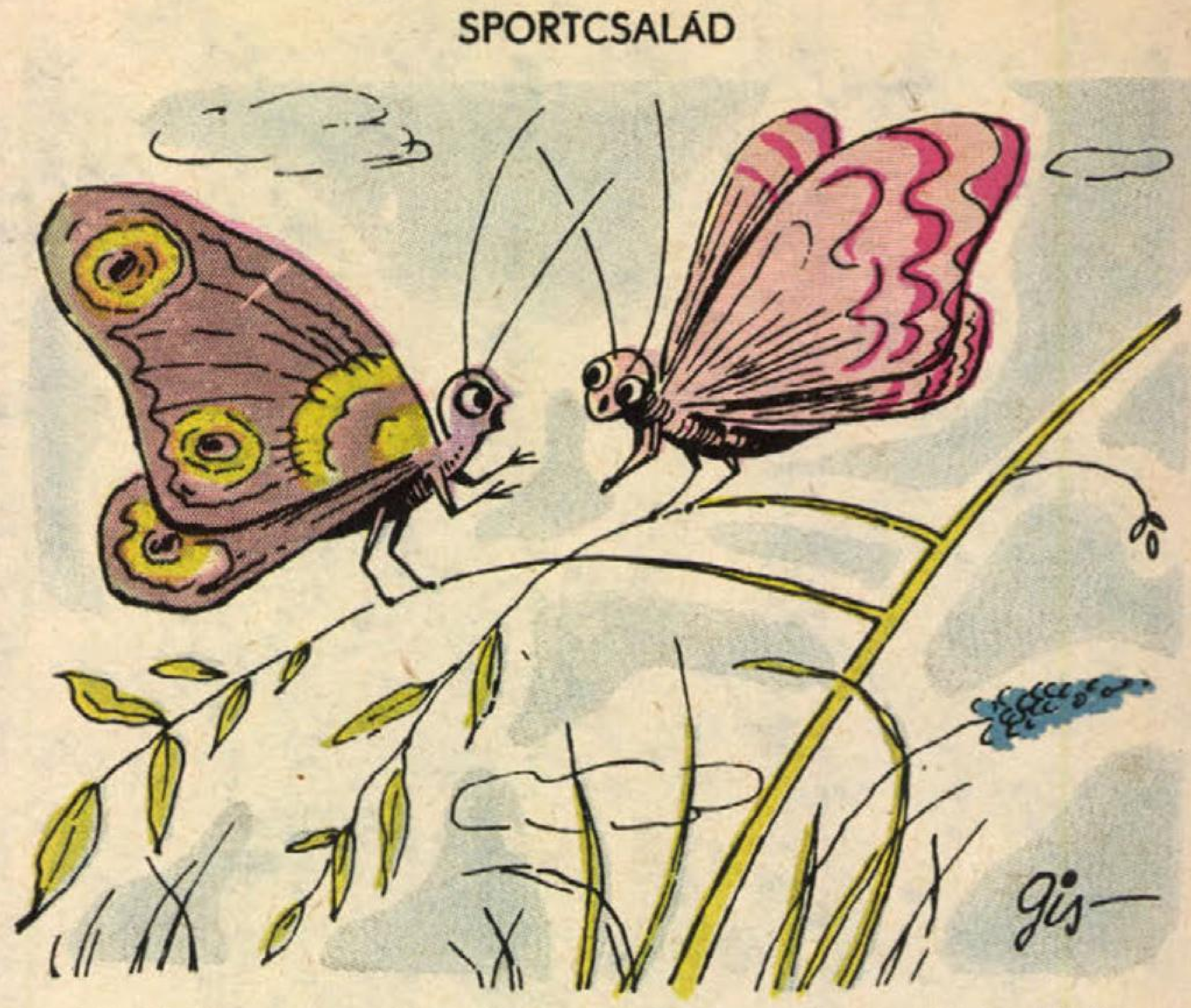
JELENTÉSTÉTEL

Schwott Lajos rajza

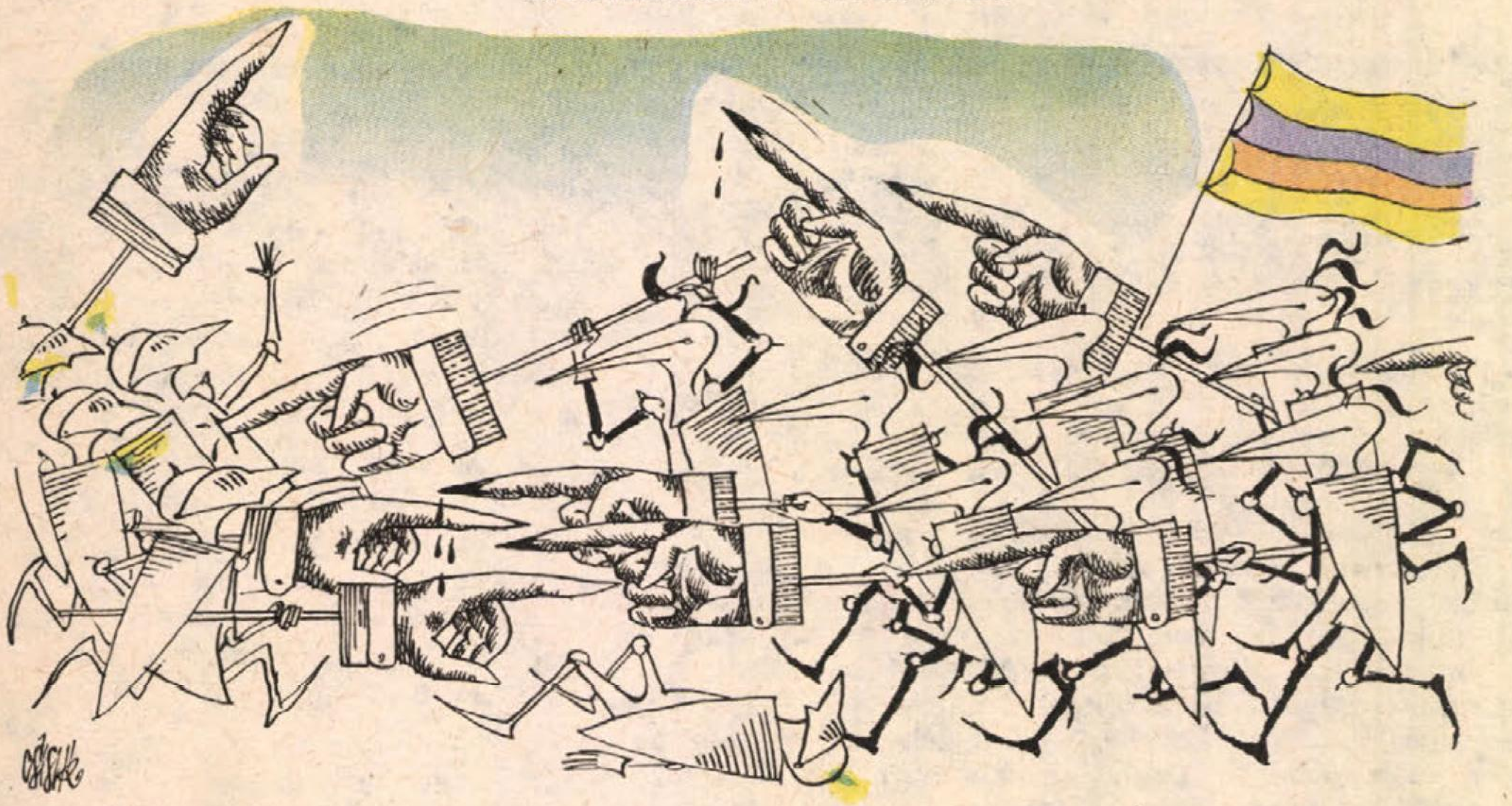
– Elért valami eredményt Párizsban?
– Nem, elnök úr. Nagyon vigyáztam...

SPORTCSALÁD

– A lányom pillangózik, a fiam pedig a lepkesúlyban birkózóbajnok.

MEGELÉNKÜLT A KRITIKAI ÉLET

ELFOGULTSÁG

– Ő sokkal életrevalóbb!

A VILÁG ANEKDOTA KINCSÉBŐL

James Wilhelm Rothschild báró, a Rothschild ház párizsi bankjának vezére, tisztelője és támogatója volt Balzacnak. Mikor Balzac Bécsbe készült, s nem volt pénze, háromezer frankot kért kölcsön James bárótól, aki a pénz mellé egy nyitott levelet is adott Balzacnak, unokaöccse, a bécsi Salomon Rothschild részére.

Útközben Balzac kíváncsi lett, hogy mi lehet a levélben, s minthogy nem volt lepecsételve, felnyitotta. Mivel az ajánlást kissé hűvösnek találta, zsebre vágta a levelet, s Bécsben nem adta át a címzettnek.

Párizsba visszatérve James báró megkérdezte tőle, hogy unokaöccse megkapta-e a levelet?

— *Nem, nem kapta meg* — közölte hanyagul Balzac —, *itt van még nálam, tessék.*

— *Kár* — mosolygott a bankár. — *Főleg nagy kár az ön számára, kedves Balzac. Mert nézze csak, itt, a néváláirásom alatt ezt a kis irkafirkát. Ez a mi egyezményes jelünk, amelynek alapján unokaöcsém önnek Bécsben húszezer frank kamatmentes kölcsönt nyújtott volna...*

A londoni lord Nathan Rothschild nem a művészek, hanem a szegények támogatásával igyekezett maga körül jó hírt verni. Szervezett törzskoldusai voltak, akik rendszeres évjáradékot kaptak tőle. A koldusgárda egyik tagja, akinek évi kétszáz shilling volt a megszabott taksája, egy alkalommal csak száz shillinget kapott.

— *Uram* — figyelmeztette a titkárt —, *én kétszáz shillinget szoktam kapni. Őlordsága minden évben ennyit utal ki nekem.*

— *Sajnálom, jó ember* — tárta szét kezét a titkár —, *ezúttal meg kell elégedni a felével. Őlordsága most adja férjhez a leányát, s a hozomány, az esküvői költségek már amúgyis csillagászati számokat értek el.*

Lógó fejjel távozott a palotából a koldus, s egy cimborája az utcán meg is kérdezte tőle:

— Miért vagy úgy elkenődve?

— *Már hogyne enne a méreg, komám* — morgott dühösen a szegény ember —, *mikor lord Rothschild őnagyméltósága az én pénzemből házasítja ki a lányát...*

A bécsi Albert Rothschild bárónak egy kereskedő ügyfele elpanaszolta, hogy egy londoni adósától képtelen megkapni 500 font követelését.

— *Perelje be!* — javasolta a báró.

— *Be is perelném, ha váltóm vagy legalább nyugtám volna az összegről. De, sajnos, olyan könnyelmű voltam, hogy még egy egyszerű elismervényt sem kértem...*

— *Hát szerezzen egyet!*

A kereskedő bámult:

— *Szerezzek? Hogyan?*

— *Ide figyeljen* — magyarázta a bankár. — *Ír neki egy levelet, amelyben felszólítja, hogy azonnal fizesse meg magának a kölcsönkapott 1000 fontot...*

— *Félreértett, báró úr! Én csak 500 fontot adtam neki.*

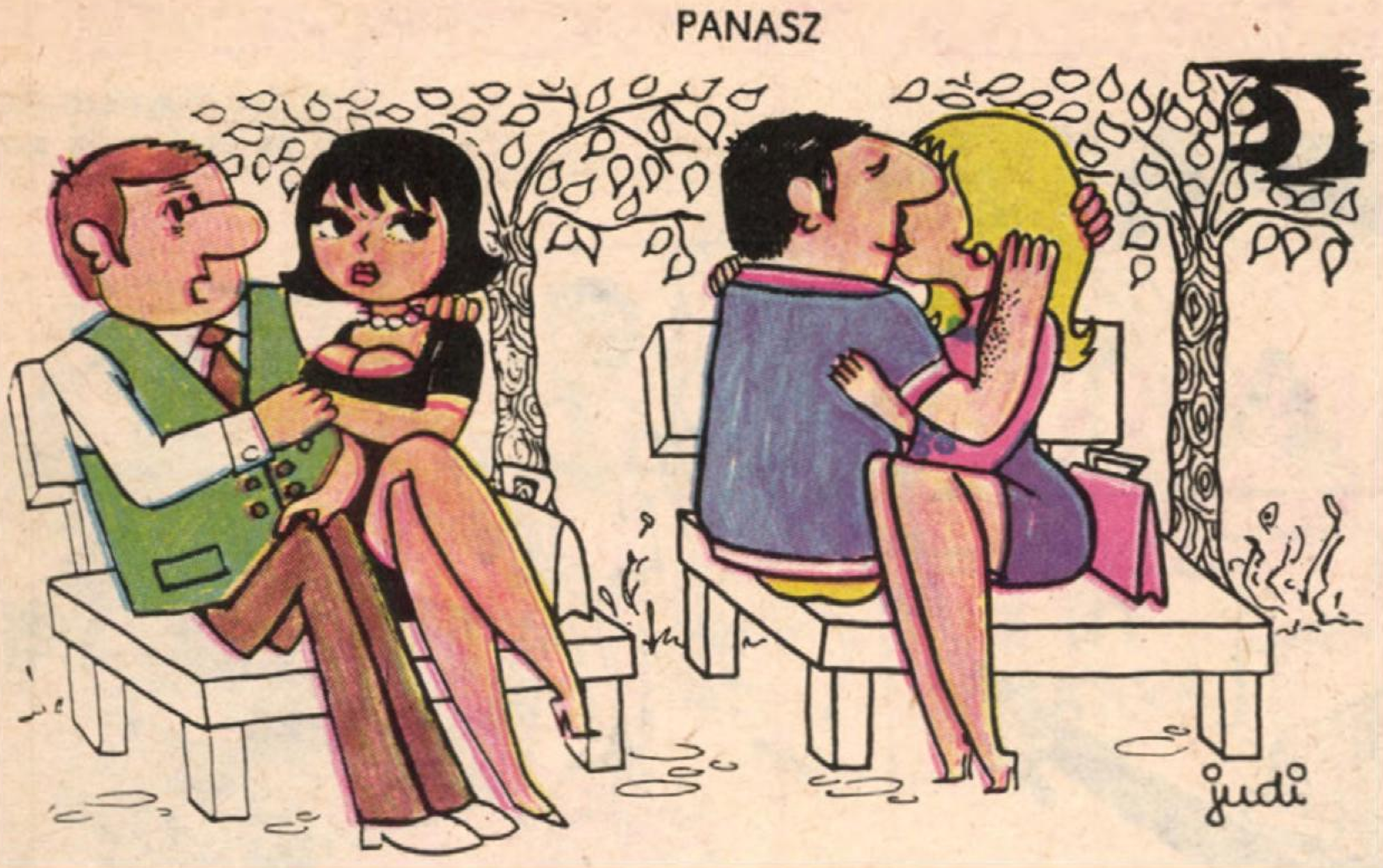
— *Természetesen. Azért kell 1000 fontot kérnie. Adósa majd felháborodottan fog tiltakozni a jogtalan követelés ellen, s válaszában leszögezi, hogy ő csak 500 fontot kapott. Ez lesz az elismervény, aminek alapján ön megindítja és megnyeri a pert. Pofonegyszerű.*

(Békés István gyűjtése)

AMERIKAI HUMOR

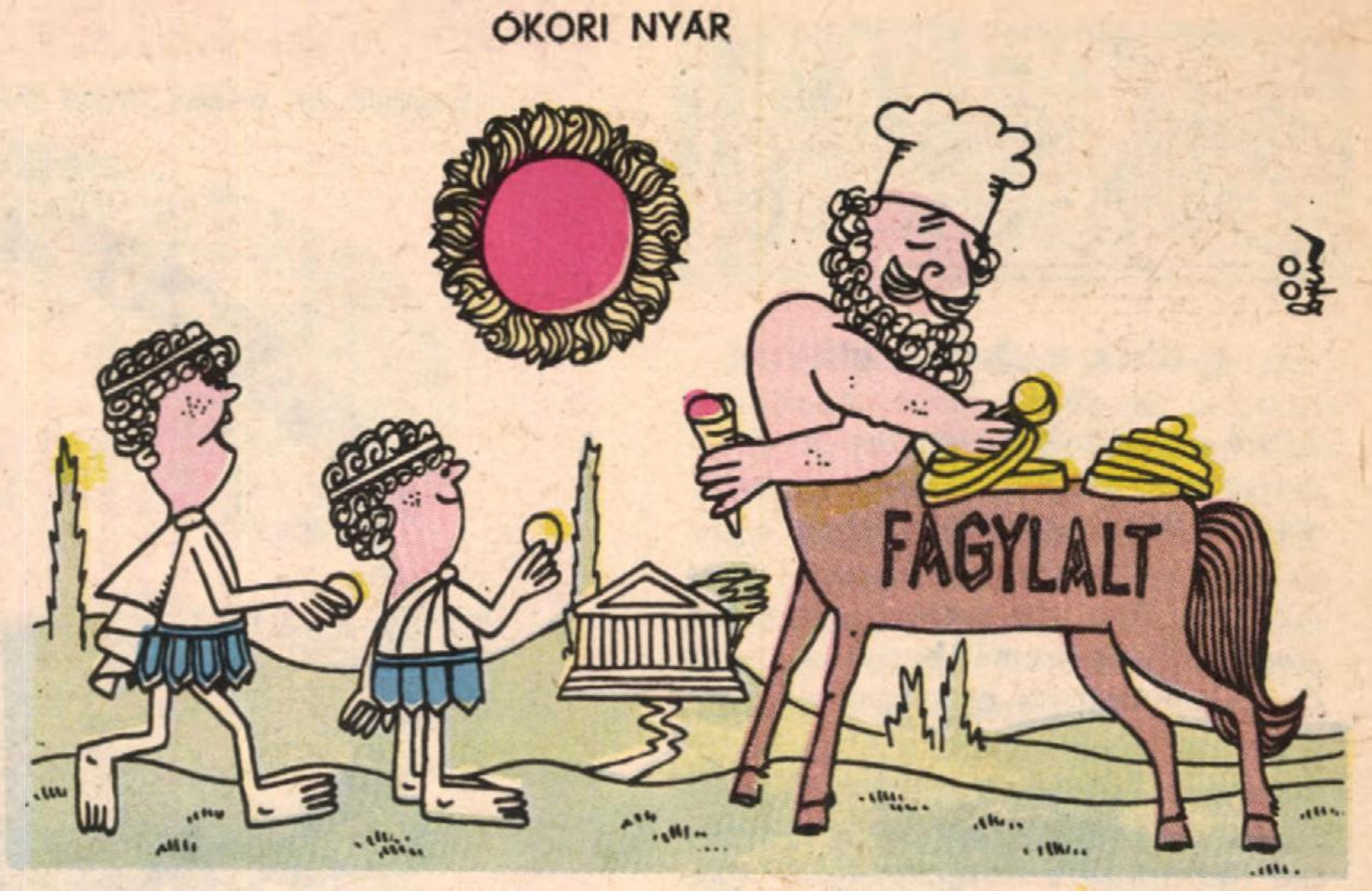
Az óceánon túl a közönség humorigényét is tömegtermeléssel elégítik ki. Ezt a célt szolgálják az ún. humoros levelezőlapok, amelyeken előregyártott, vagyis nyomtatott tréfák állnak a kevés idővel rendelkező amerikaiak szolgálatára. Az „International Herald Tribune" értesülése szerint jelenleg a következő szövegű levelezőlap a legnépszerűbb: „El kell venned feleségül, mert teherbe estem. Aláírás: Na, ki vagyok?"
Hehehe.

PANASZ

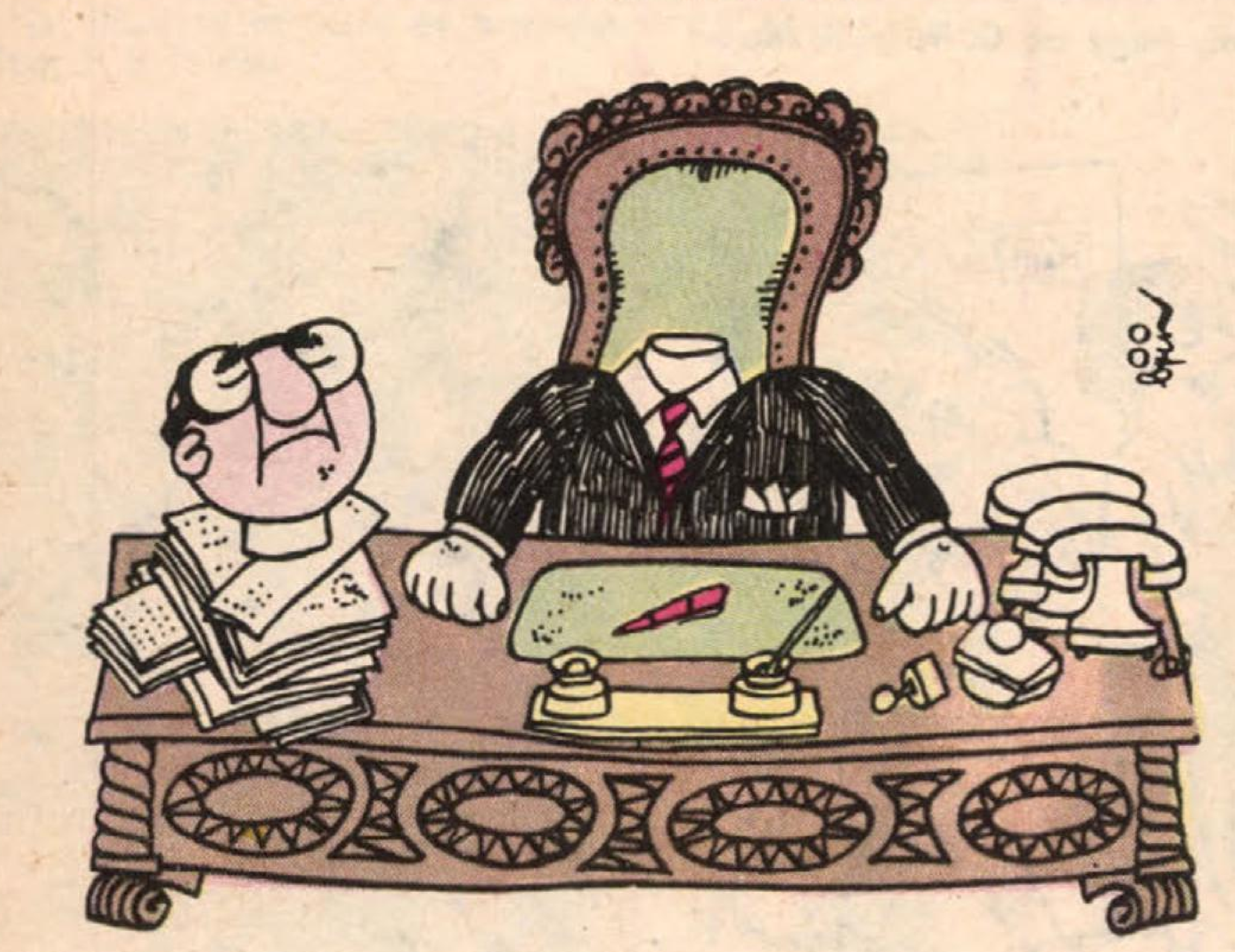

– Borzasztó ez a kis távolság a padok között, minden áthallatszik...

ÓKORI NYÁR

LEVÉLNEHEZÉK

LUSTA BÉKEHARCOS

A BELVÁROSBAN

A TINÉDZSEREK BÁLVÁNYA

A „Tészta es Dűzni Művek" kultúrházában elérkezett a hangverseny utolsó száma. A „Big Beat Boys" rajongók a legteljesebb eksztázisban rágták a széklábakat, negyed héttől háromnegyed tíz után öt percig. Pömpöczi László, az együttes vezetője, szólógitárosa, énekese és zeneszerzője elégedetten lesett ki félméteres sörénye mögül. A tinédzserek nyakán kidagadtak az erek az üvöltözéstől, többen zokogtak.

— Na, gurítsuk be őket! — adta ki Pömpöczi a jelszót a bandának, és beletépett a gitár húrjaiba, amitől két fiatal lány elájult, de aztán hamarosan tovább sikítottak, mert a kutya sem vette észre őket.

A zárószám Pömpöczi egyik legnépszerűbb szerzeménye, a „Hepatéba nekijeti hujujdejej jeh, jeh, jeh" volt, amelynek a szövegét is ő írta.

Pömpöczi a banda élén, valóban lebilincselő jelenség volt. Loknis szőke haja ostorként csapongott. Virágos inge kibújt piros plüssből készült farmerjéből és látni engedte gyapjas mellkasát. Szemei vadul forogtak, torkából sikongva, hörögve, harákolva törtek elő a hangok, melyeket az erősítő olyan hangerőre fokozott, hogy ahhoz képest a dünkircheni csata zaja, csak egy őszi légy utolsó dünnyögése volt. A nagyérdemű közönség a műélvezet hatására, saját, vagy a szomszédja haját tépte, az első sorban állók Pömpöczi cipőjét nyalogatták, vagy lába nyomát csókolgatták, bizonyítván a művészet emócionális hatását.

A hangverseny után, — ha Pömpöczi konflison közlekedik, — rajongói minden bizonnyal kifogják a lovait. Így azonban csak a benzint akarták kiinni Mercédeséből, ami azonban dieseles volt, így hát a gázolajat kortyolgatták még mindig eksztázisban, pedig már elmúlt tíz óra.

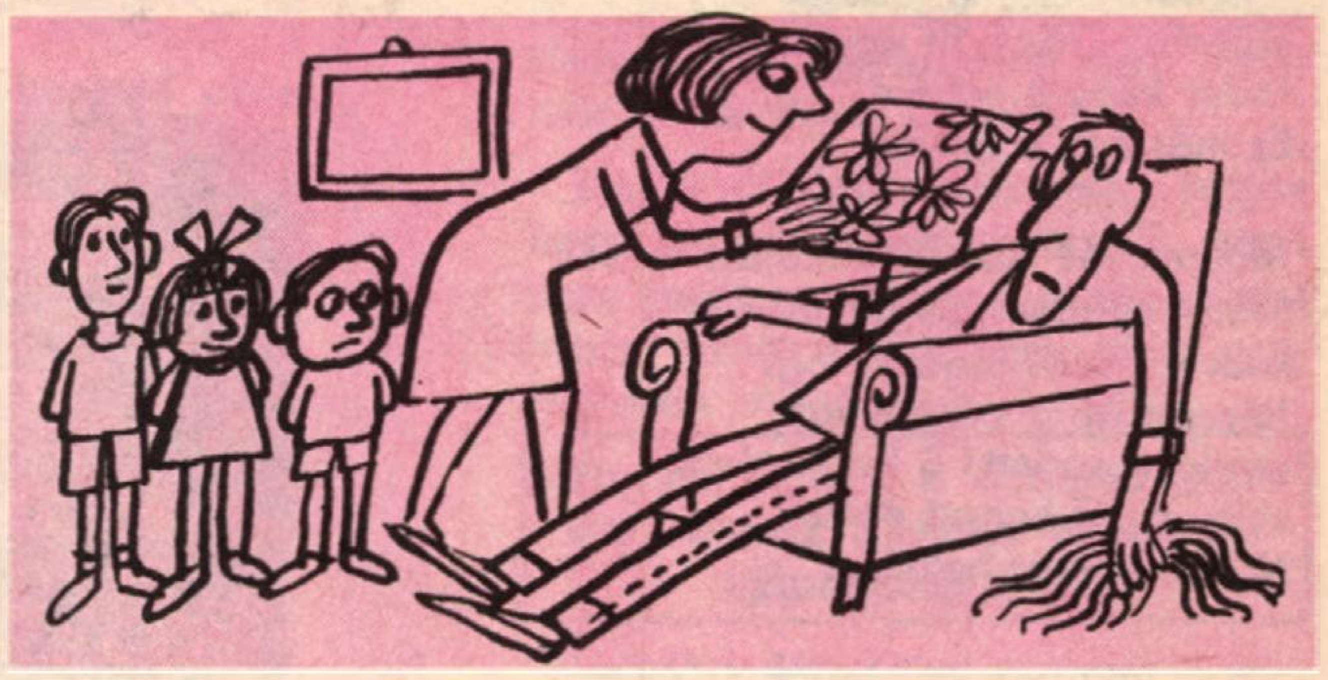
A maradék üzemanyaggal Pömpöczi elhajtatott. Otthon felesége és három gyermeke várta.

— Megjött apu, megjött apu — sivalkodtak boldogan a srácok, mindaddig, amíg Pömpöczi szájon nem vágta a leghangosabbat.

— Mondtam nektek, hogy ne kiabáljatok. Apu nem szereti a zajt — okította magzatait Pömpöcziné, született Kopasz Krisztina.

Pömpöczi pedig fáradt mozdulattal dobta a sarokba hosszú sörényét, amit a legkisebb gyerek azonnal a fejére illesztett.

— Úgy nézel ki, mint egy majom — morgott Pömpöczi és undorral fordított

hátat drága gyermekének. Közben Krisztina szeretettel és egy törülközővel itatta le az izzadságot Pömpöczi feje tetejéig húzódó homlokáról.

— Szomjas vagyok — nyögött a tinédzserek bálványa és az asszony máris nyitotta a bárszekrényt, ahonnan két üveg whisky közül kiemelt egy palack Mira-vizet.

— Igyál, szentem — gügyögte. — Akarsz egy kis zenét?

— Nem bánom, de valami jót! — mondta a beatkirály.

— A Lady Madonnát! — visított az egyik srác.

— Egy frászt! — szólt Pömpöczi és a lemezjátszón máris felcsendült kedves dala:

„Ha lennék egy lánykának édes, szerelmes babája..."

Pömpöczi elandalodva hallgatta a szép melódiát, és dúdolni is akart hozzá, de nem találta el a hangot.

— Volt postám? — kérdezte később.

— Hatszáztíz levél. Mindre válaszoltam. Több mint százan érdeklődtek, hogy nem szándékozol megnősülni? Megírtam nekik, hogy egy igazi beat-zenész nem nősül... — felelt az asszony.

Később a gyerekek elaludtak, csak Pömpöczi szemét kerülte el az álom.

— Egyre nehezebb a szakma — mondta halkan Pömpöczi. — Már nem tudok mit kitalálni. A múltkor összeestem. Irtózatos sikerem volt vele. Azóta mindig lefekszem néhányszor, legalább kicsit kipihenem magam.

— Sikered tetőpontján vagy — vigasztalta az asszony. — A fiatalság rajong érted, képedet a mellükön viselik. Az újságok is egyre jobb kritikákat írnak rólad.

— Hiszen éppen ez a baj! Így akarnak tönkretenni. Miután a tévében egy öreg, kopasz zeneesztéta azt mondta rólam, hogy ő is élvezi a muzsikámat, kétszáz fiatal pártolt át a „Sakál"-okhoz, akikről viszont úgy nyilatkozott, hogy primitív, színvonaltalan ricsajt csinálnak. Esküszöm, hogy azt a pasast a „Sakál"-ok fizették le...

— Most ne törd magad ezen szívem. Aludnod kell — mondta az asszony, és egy sállal a derekára erősítette a melegítő párnát. Aztán mikor elaludt, kiment a konyhába és sütővassal kibodorította a szőke parókát, összegyűrte a farmernadrágot, egy kis lisztet szórt a virágos ingre, mert holnap újra a dobogóra lép Pömpöczi, a tinédzserek bálványa...

Ősz Ferenc

SÓDEREZÉS

(Czúczor Gergely után)

Ki áll amott a háztetőn
s szunnyad magas falánál,
míg áttekint a grundokon
a regg' fénysugárnál?
Kőműves ő, a vén Tunya!,
kedve pilledt, szemét hunya . . .
S szalonnázva tér nyugonni.

De írnok jő, s pihegve szól:
„Fater, a kémény reped,
ha rögvest nem szorgoskodol,
az még rossz lehet neked!"
– Hadd repedjen, majd helyre áll,
nem mék, ha bárki fejre áll!
Mond és eszik nyugodtan.

Más írnok is jő csakhamar:
„Látják, hogy lógsz, szaki, félj,
az újságírók tolla mar,
előlük, mint lehet térj!"
– Ha írnak is majd itt vagy ott,
áll még Buda és áll a SZOT!
Mond és eszik nyugodtan.

„Fater, ősz melós, béredet
számfejti egy áldott szív,
s brit földön élő sógorod
Londonba dolgozni hív!"
– Hívhat, nem vonz ángol malter,
itt jobb, mert az állam tart el!
Mond és lóg szép nyugodtan.

S amint teng-leng, amint lenéz,
– s közbe' bőrkét ropogtat –
látja, jön a társa, Kenéz,
s néhány százast lobogtat,
szólván: „Józsi, itt egy maszek,
sóder kéne a telkére!"
Ez már hat a lelkére.

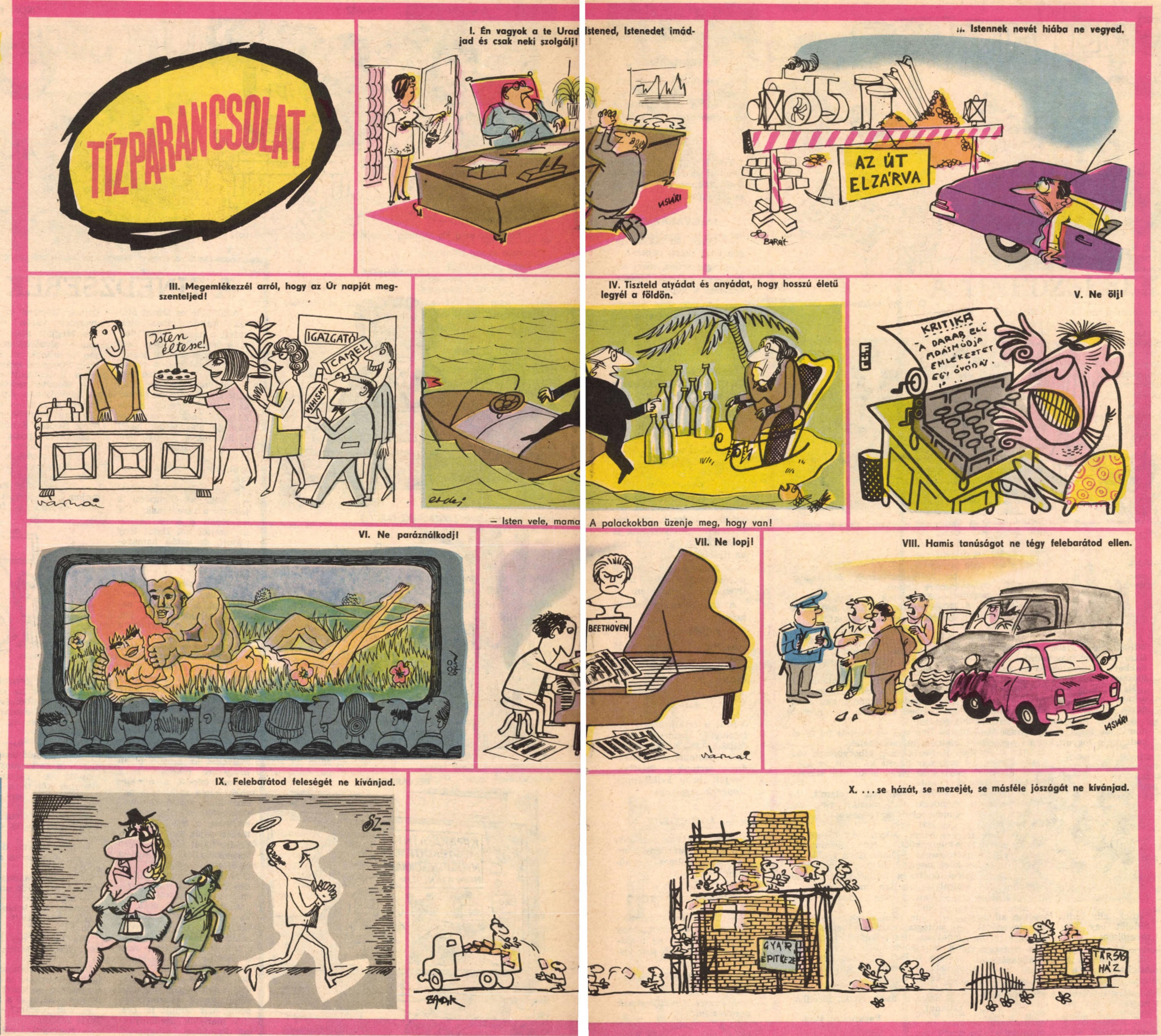
Maszek jő? Ah! Az mindjárt más!
Mond és illan nyugalma,
kedve kigyúl, lapátot fog,
folyvást nő a buzgalma;
szórja a sódert! S ha kérded,
vajh, mitől kapott erőre?
Neked is szór belőle . . .

Szilágyi György

HOGYAN KELL LESZOKNI A DOHÁNYZÁSRÓL?

Ez az ősi gond még mindig foglalkoztatja a szakembereket. Miután kiderült, hogy a dohányzókat a cigarettacsomagon is látható életveszély sem tartja vissza a szakadék széléről, hathatósabb módszerekre van szükség. Most megjelent Amerikában egy képeskönyv ezzel a címmel: „A dohányzásról való leszokás harminc módja." Egyet ismertetünk a harminc mód közül. A képen egy férfi látható, aki mindkét kezével átölel egy hiányosan öltözött fiatal nőt. Aláírás: „Foglaljuk el mindkét kezünket olyan módon, hogy ne tudjunk rágyújtani!"

HOL AZ A LOKÁL?!

Megvallom, ritkán járok éjszakai mulatóba. Ahogy múlnak felettem az évek, azt tapasztalom, hogy több örömem telik a jóízű alvásban, vagy akár egy kellemes társaságbeli csevegésben, mint az éjszakai lokálokban, legyen bár a műsor még oly izgató . . . (Hiszen már a sztriptíz sem hiánycikk e honban.) Mindeddig azonban nem vitt rá a lelkem, hogy egy vetkőzőszám kedvéért odahagyjam az idejekorán való vetkőzést és pizsamába búvást.

Azt mondogattam magamnak: ahhoz nagyon sokat kellene kapnom, hogy egy este 11-kor kezdődő műsor kedvéért felöltözzem és egy kalap pénzt áldozzak rá.

Szavamon fogtak. Nincs vita tovább: bárba megyek, mulatni fogok, kerül, amibe kerül. Olyan ajánlatot kaptam, aminek nem tudok ellenállni.

Az egyik Night Club ugyanis öles hirdetésekben közli a magamfajta nehézkes olvasókkal, hogy kétrészes pazar revüvarietéval várja vendégeit. A műsorban minden van, ami szem-szájnak, s az érzékeknek ingere: paródia, táncdalénekesnő, szájharmonika-trió, szteppzsonglőr, sőt — no igen — sztriptíz is!

Mit nekem Hekuba, már mondtam, hogy nem érdekel semmiféle mutatvány ily késői órákban. Ezek kedvéért én ugyan még nem mennék el az Éden Clubba!

De a hirdetés közepén, fekete keretben, kiemelve ott áll, amit nem mertem remélni, s ami tűzbe hozta fantáziámat. Ezek után persze nem mondhatok nemet:

Minden hétfőn a belépőjegyhez egy csomag Plovdiv cigarettát ajándékozunk . . .!

Ez már döfi! Egy csomag négyhúszas cigaretta, méghozzá ingyen és bérmentve. Ki az a bolond, aki ezek után nem rohan eszét vesztve abba a bárba! Igaz, ha történetesen kedd van, még várnia kell egy kevéskét, alig hat napot, de egy csomag cigiért miért ne várna?! Eljön egyszer az a hétfő is, megfizeti az ember a belépődíjat (10 forint? 20 forint?), azt a kis fogyasztást (40 forint? 100 forint?), odalök egy tízest a pincérnek borravaló gyanánt, és máris diadalmasan emelheti a magasba a fejedelmi ajándékot: a pakli füstölnivalót.

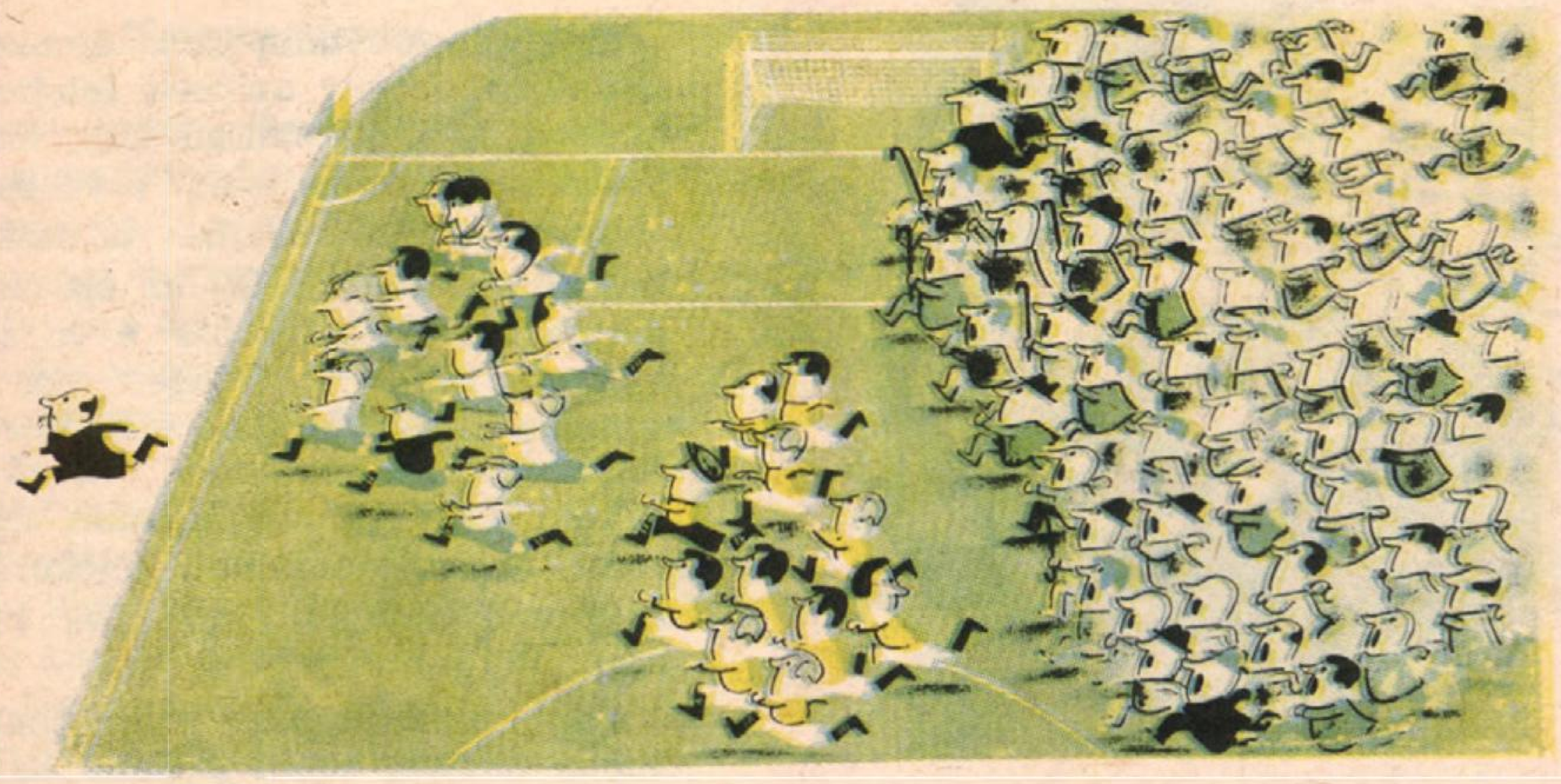
Igazi, nagyvonalú, szellemes üzleti fogás!

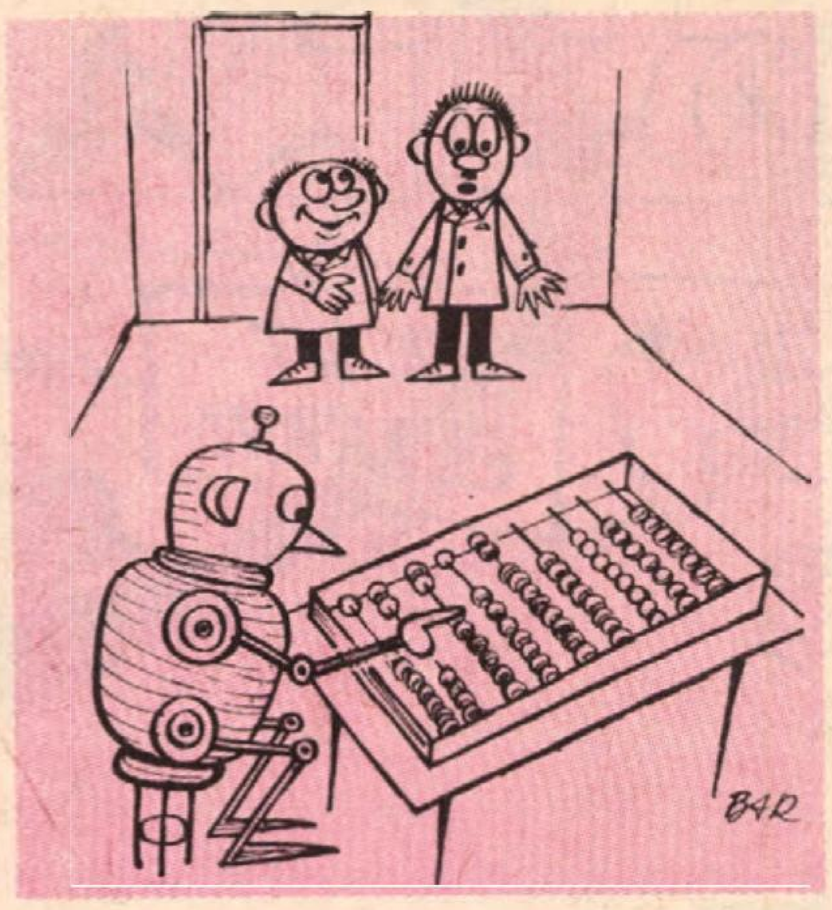
(novo)

LENGYEL HUMOR

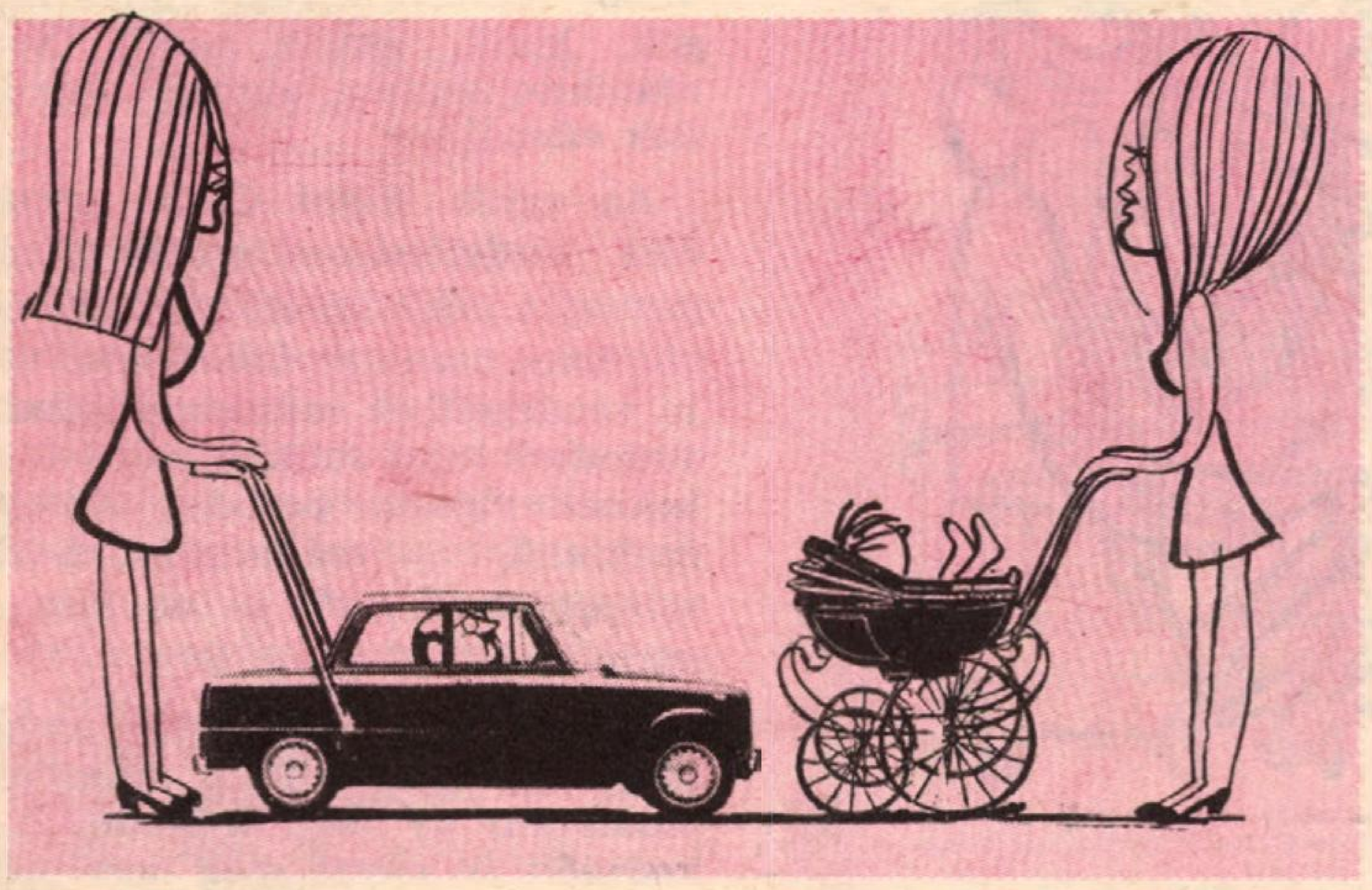
VÉGE A MECCSNEK

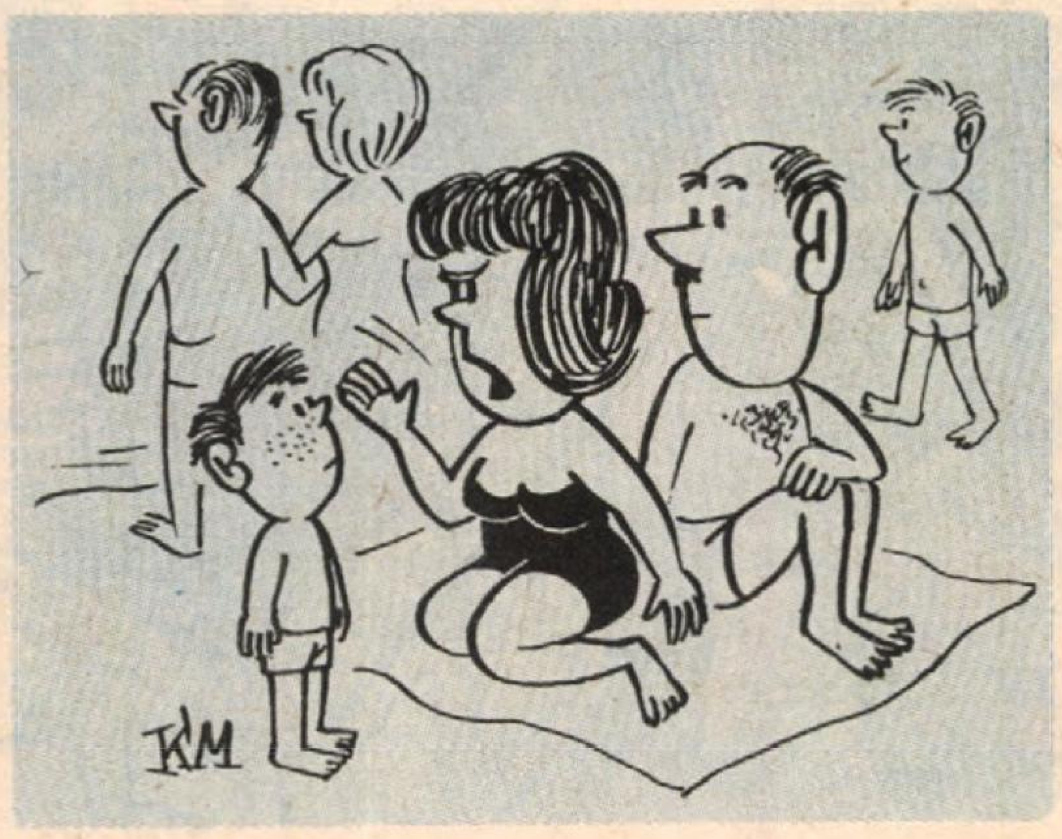

– Ő a mi elektronikus számfejtőnk...

KÉT KOCSI

– Most fuldokoltál a vízben, és már szomjas vagy?

ADAM OCHOCKI:

A REMEK ÚSZÓ

Még véletlenül sem volt más véleményen, mint a főnöke. Azt vallotta, hogy felettest bírálni annyi, mint csókolózni egy oroszlánnal.

De nemcsak a főnökével, senkivel sem ellenkezett: kerülte a vitát, készséggel helyeselt mindenkinek. Sem jobbra, sem balra soha nem hajolt, hacsak azt a mozdulatot nem számítjuk, amikor kihajolt a vonat ablakából, hogy lehűtse magát.

Kiváltképpen a magasabb bérkategóriákban levők társaságában tartózkodott minden állásfoglalástól.

Főnöke nemegyszer a szemére vetette:

— Kérem, vegye már tudomásul, hogy én nem igénylem a vak engedelmességet. Elvégre, én is tévedhetek. Ellenkezzék már egyszer velem, néha az sokat segít.

— Milyen igaz! — helyeselt, mivel a főnökével ebben is egyetértett.

Még szabadságra is ugyanarra a tengeri üdülőhelyre utazott, ahová az osztályvezetője, hátha a tenger melletti nagy forróságban főnökének szüksége lesz az ő árnyékára.

Egy napon vitorlázni mentek. Jó pár kilométerrel távolodtak már el a parttól, amikor nagy szél kerekedett és felborította a csónakot. Mindketten a vízbe pottyantak, de sikerült megkapaszkodniuk a csónakban, fölmásztak rá és lovaglóülésben elhelyezkedtek rajta.

Mérgesen csapkodtak körülöttük a habos tarajú hullámok, s beljebb, egyre beljebb sodorták a csónakot.

A főnök még valahogy tartotta magát, de társa szemlátomást lankadt, ereje fogyott, kezei megmeredtek, alig tudta fáradtan ziháló tüdejét egy kis friss levegővel megtölteni.

— Mi lesz velünk!? — harsogta túl a főnök a tenger zúgását. — Alighanem itt a vég!

— Milyen igaz — válaszolt a sorstárs, miközben a sós vizet köpködte.

— Talán mégis... ott a parton... észrevesznek és segítségünkre sietnek.

— Egyetértek — helyeselt, de ebben a pillanatban egy hullám lesodorta és azonnal elmerült.

A víz színén néhány buborék jelezte a merülés helyét. A főnök a csónak szélére mászott, s a hajánál fogva húzta ki beosztottját a vízből.

— Na, de most... legalább életében először, s lehet, hogy utoljára, mondjon valamit, ami a saját fejében született — hörögte a főnök.

— Úgy van — kiáltott fel és elkapta a csónak szélét.

A főnök arca bíborvörösre váltott, úgy nézett ki, mint az alkonyi órán vízbe bukó nap korongja.

— Mondjon már valamit, ha mondom! Azt mondja meg, mit gondol erről az egészről?...

— Hát igen...

— Nincs véleménye? Beszéljen, a mennykőbe!... Nincs semmi véleménye? — harsogta a főnök akkora hanggal, hogy jó pár méterrel odább a hullámokon hintázó sirályok riadtan menekültek...

— Van... van véleményem...

— No?

— ...de nem értek vele egyet — suttogta, majd a következő pillanatban újra lecsúszott a csónakról és alámerült.

Nem fulladt a vízbe. Egy arra haladó motorcsónak kihalászta a főnökével együtt.

Újra a felszínen volt.

S azóta is úszik, úszik, fáradhatatlanul.

Fordította: U. J.

SZILÁNKOK

A TENGERÉSZ

L. életében egyszer csónakázott a városligeti tavon. Azóta is állandóan a tengerész-élményeit meséli.

EMLÉKIRAT

Y-nak olyan eseménytelen volt az élete, hogy egy levelezőlapon írta meg az emlékiratait.

MAGYARÁZAT

— Uram, ön milyen jogon ütött pofon engem?

— Egyszerűen, mert antipatikus nekem. Tenyérbemászó a képe.

— Így már más. Szerencséje, hogy magyarázattal szolgált.

CIGARETTA

Amióta olyan szerencsétlenül sikerült a házassága egy trafikosnővel, leszokott a dohányzásról.

AUTÓSTOP

Állítólag megtörtént. A balatoni műúton egy középkorú férfi integet egy kis FIAT-nak. A volánnál fiatalember ül. Udvariasan megáll és felveszi az országút vándorát, aki kényelmesen elhelyezkedik az ülésen és barátságosan szól az ifjúhoz:

— Maga reggel lopta el az autómat. Örülök, hogy ilyen hamar rátaláltam.

A fiatalember sápadtan hebeg:

— Feljelent?

— Nem. Köszönje a jó szívének, hogy hajlandó volt felvenni a saját kocsimra.

LEVÉL

Ezúton értesítjük az üzletvezető kartársat, hogy folyó hó 17-én, délelőtt fél tízkor, rajtaütésszerű ellenőrzést tartunk az üzletben. Kérjük, hogy kellőképpen legyenek meglepve.

AGGLEGÉNY

Olyan sok volt már otthon a mosatlan edény, hogy kénytelen voltam megnősülni.

FURFANGOS SZÜLŐ

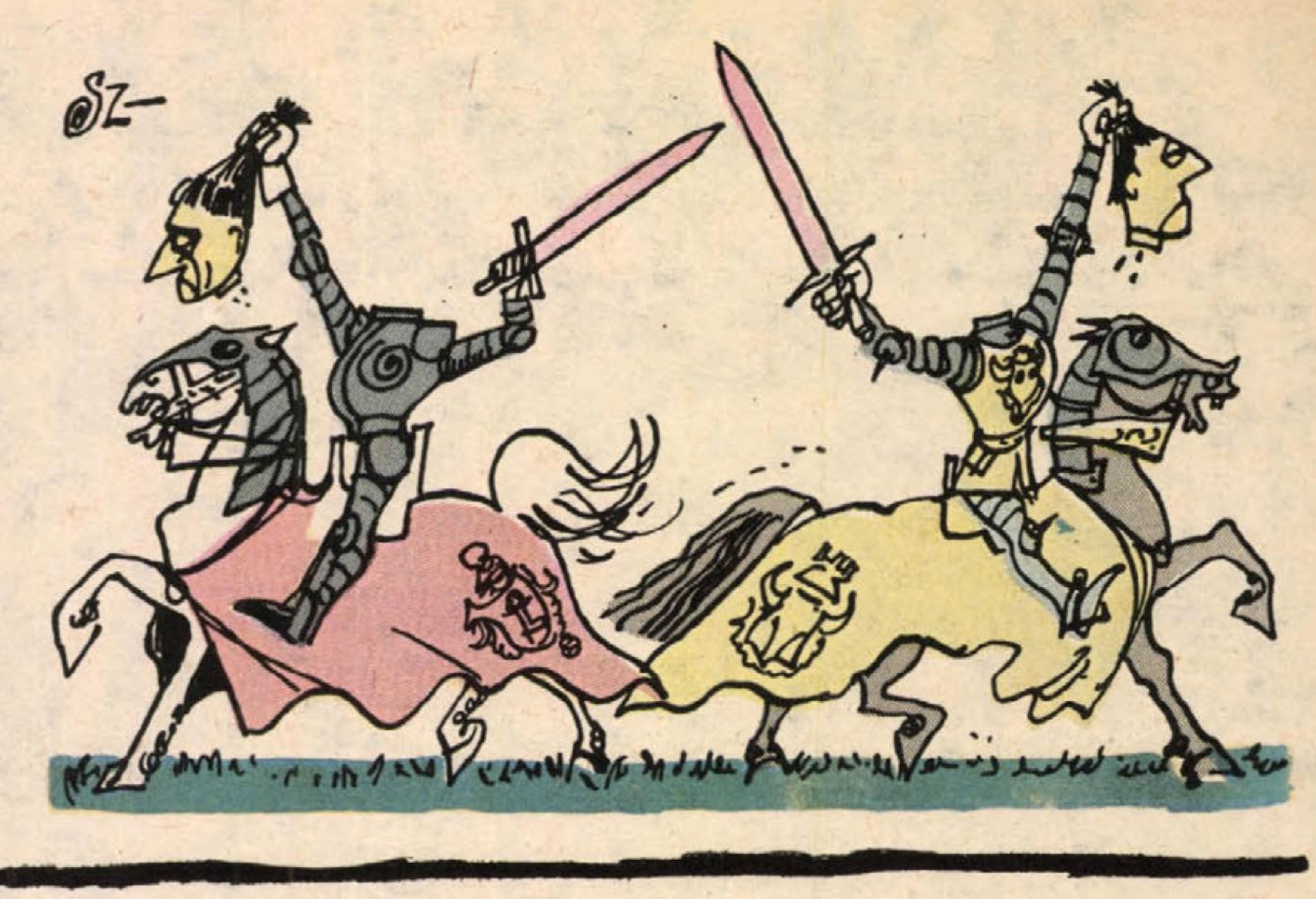
— Nézze, én a gyermekemet arra neveltem, hogy legyen hálátlan, ne törődjön a szüleivel, és sose jöjjön el hozzánk.

— De hiszen körülrajongja magát a fia!

— Persze. Lehet ezeknek parancsolni?...

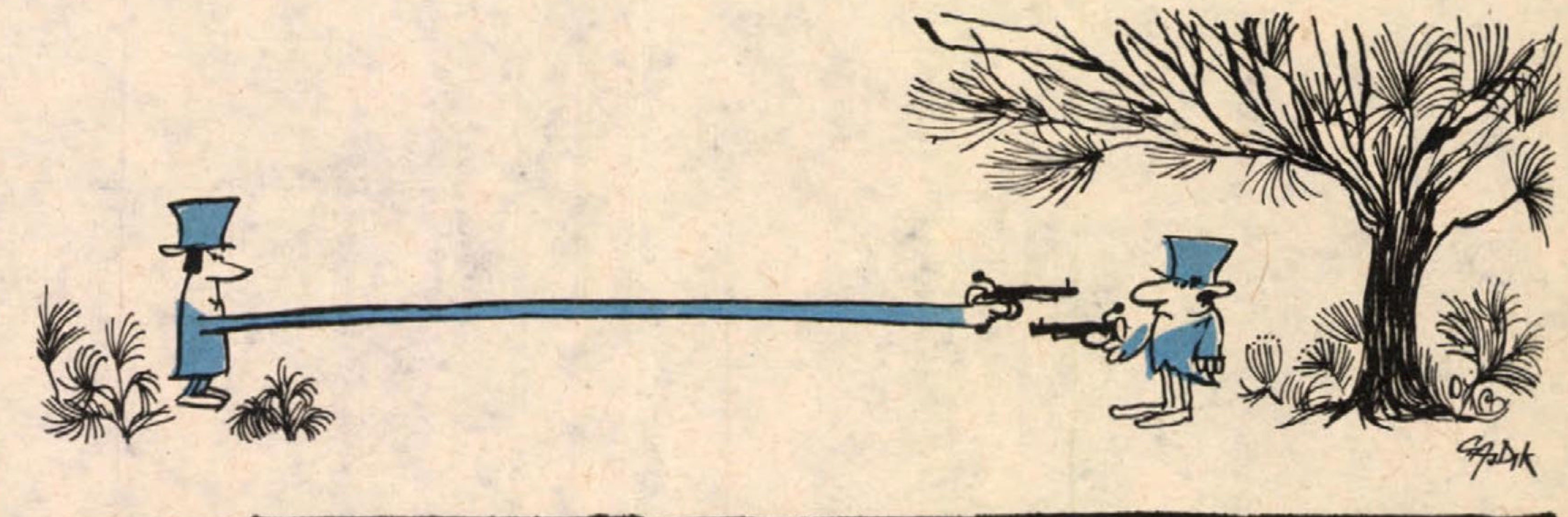
G. Sz.

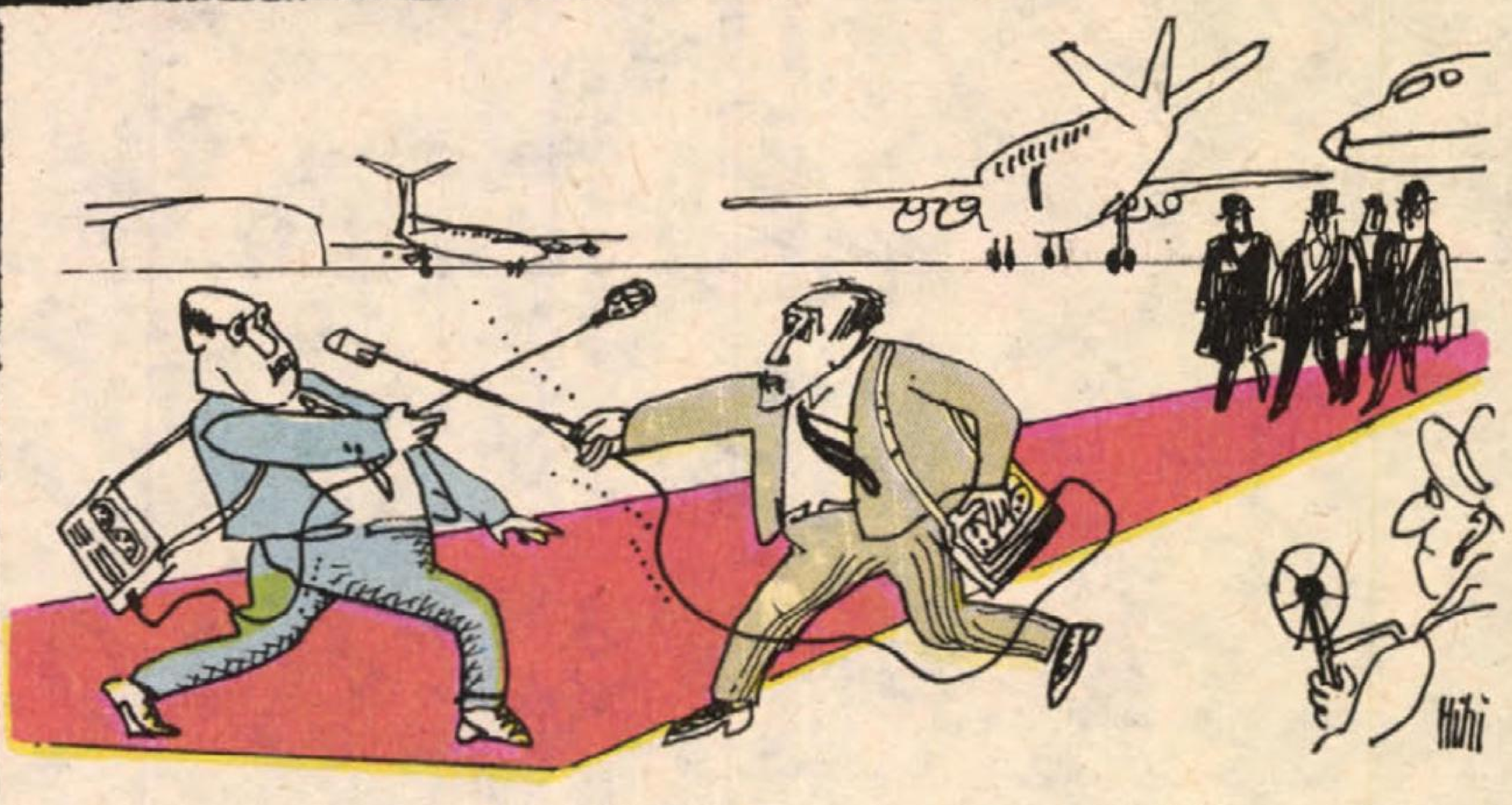

PÁRVIADAL

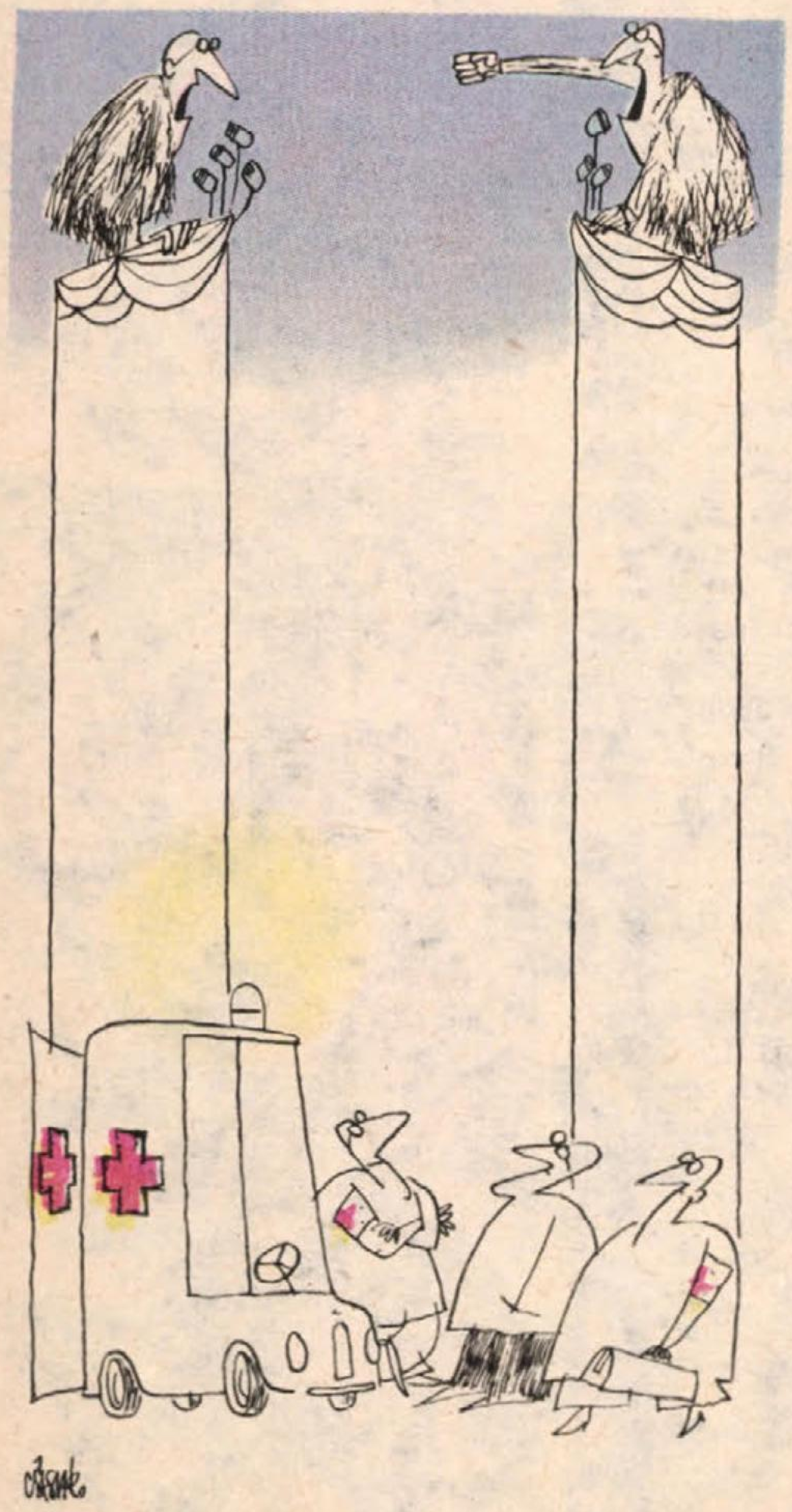
BALÁZS-PIRI, SZÜR-SZABÓ, SAJDIK, HEGEDŰS, BARÁT, VÁRNAI, CSÁSZÁR

ELMÉLYÜLT ALAKÍTÁS

Petőfiné Szendrey Júlia szerepét bízták az ifjú művésznőre egy tévé-drámában. A színésznő nyilatkozott saját alakításáról, így:

— Szendrey Júlia arcképét még sohasem láttam a forgatást megelőzően, csak később, amikor már készen voltak a felvételek.

Még ezt is mondta:

— Egész lényével kapcsolatban több meglepetés ért...

A művésznő ugyanis „szelíd, gyenge nőnek képzelte" Júliát, aztán rájött, hogy: „lényegében modern, férfias gondolkodású asszony". Legalábbis így vélekedik róla a szerep alakítója most, a forgatás után.

Filmezés közben nyilván pótolta azonban addig kissé hiányos ismereteit, mert rövid nyilatkozata végén fellebbezhetetlen ítéletet mond — eldönti az erkölcsi kérdést, amelyen százhúsz éve, mindmáig eredménytelenül vitatkoznak az irodalomtörténészek. Kijelenti Júliáról:

— Ő is felelős férje haláláért.

Csinos nyilatkozat. Főszerepet játszó színésznő annyit sem tud tehát az alakítandó történelmi személyről, amennyit minden egyszerű újságolvasónak illik tudni, hiszen Júliáról és Petőfihez való viszonyáról éppen eleget cikkeztek mostanában is lapjaink. És annyira nem érdekelte az elvállalt szerep, hogy fel sem lapozott egy kézikönyvet?

Példamutatóan elmélyült felkészülés a művészi munkára. A művésznő ezek szerint felvette az eleje rakott ruhát, leült a maszkmester székébe, hadd formálja fejét a mester a szerephez, ahogy tetszik neki — aztán a kamera elé lépett és játszott, játszadozott. Közben pedig a felvevőgép előtt: „több meglepetés érte."

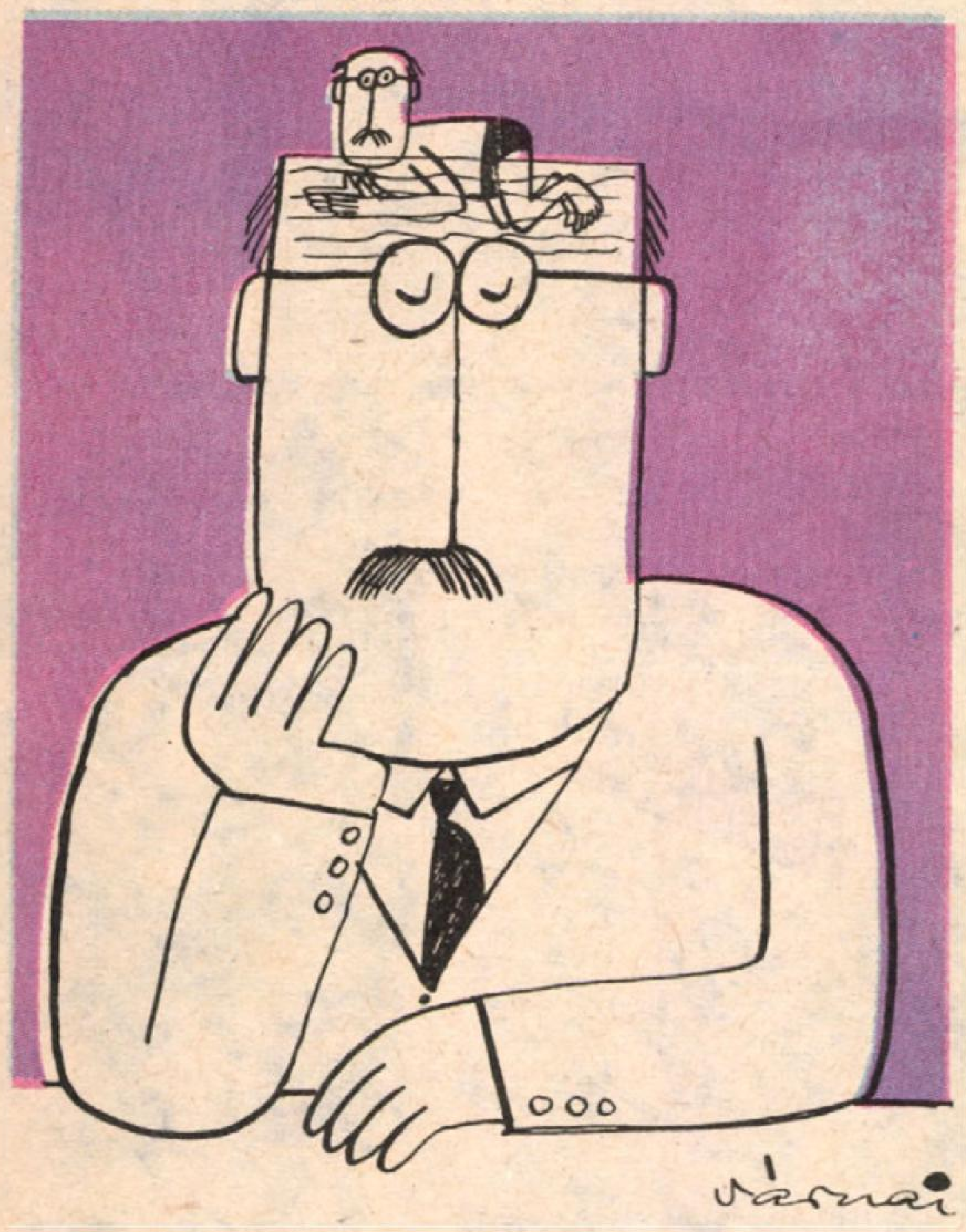
Az olvasót is meglepetésként éri az ilyen vallomás. Hogy egy fiatal művésznő a saját felületességével ilyen könnyedén dicsekszik.

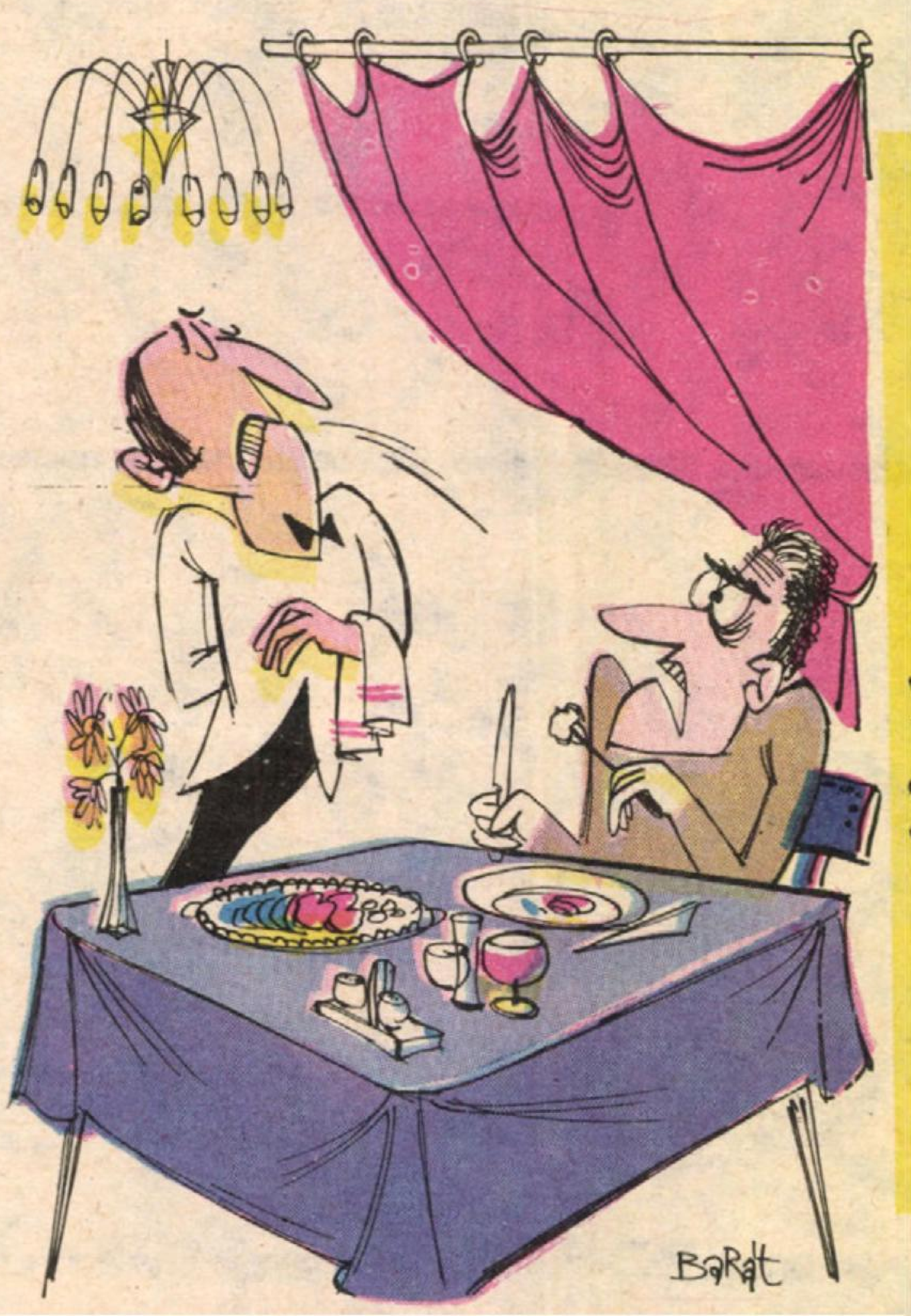
Legyen óvatos a szóban forgó művésznő, ha neadjisten egyszer egy másik Júliának, Rómeó szerelmesének alakítását bíznák rá. Ha azt a Júliát is ennyire ismeri, és ugyanilyen lelkiismeretesen készül fel munkájára — megeshet, hogy szórakozottságból Macbeth boszorkányának maszkjában megy ki a színpadra. Akkor pedig „több meglepetés" érheti a közönséget.

De — a művésznőt is.

E. J.

NYARALÁS ELŐTT

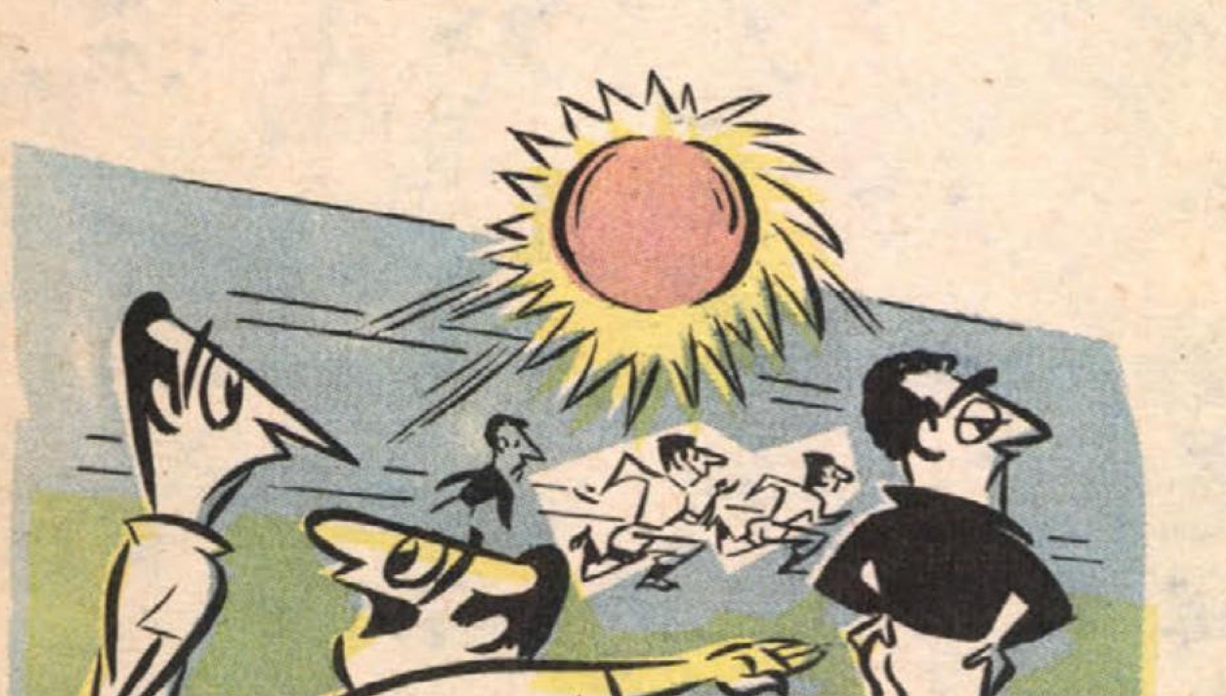

FEJLŐDÉSI FOK

– Bocsánat, váltás van. Lenne szíves a borravalót előre!

A NAGY TELJESÍTMÉNY

Foci Feri: Mit szólsz hozzá, végigállta a mérkőzést!

ezt olvastam

KÖLTŐI ÁBRÁND

A Népszabadságban megjelent egyik költeményből: „Szeretnék... lenni bíbicek tollas fészke, farkasok *párzó menedéke.*"

A menedék, amely párzani is képes, miközben farkasok tanyáznak benne, okkal lehet a toll avatott mesterének példaképe. Mindenesetre nem ártana, ha poétánk, hogy vágyát elérje, néhány leckét venne Rodolfótól.

FENNAKADT ALAKULÁS

Egy riportból: „*Az utóbbi hetekben fennakadás volt az árak alakulásában.*"

Ez szomorú. Még örülhetünk, hogy azért az árak, ha fennakadva is, de valahogy alakultak.

KITÁRT TETSZÉSNYILVÁNÍTÁS

A Hétfői Hírek sportrovatából: „A magyar csapat játszotta a szebb futballt. Ezt a közönség többszöri *nyílt tapssal* is elismerte".

Jó érzés lehetett. Ámbár én egy egészen egyszerű, nem-nyitott tapssal is beérte volna.

ELŐFORDUL...

„A vöröstölgynek is *igen szép előfordulásai vannak* a budai hegyekben" — írja a Magyar Nemzet.

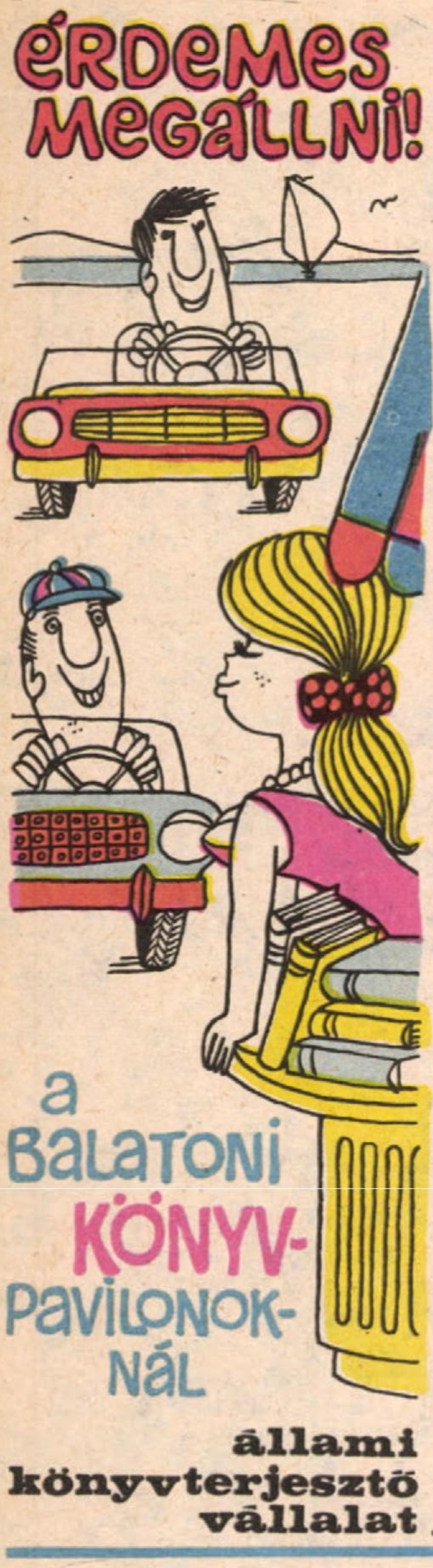
Csakugyan, mintha boldogult ifjúkoromból emlékeznék is valami efféle fára. Egy vörös hölggyel voltak arrafelé igen szép előfordulásaink...

Timár György

E HETI HIRDETÉSEINK

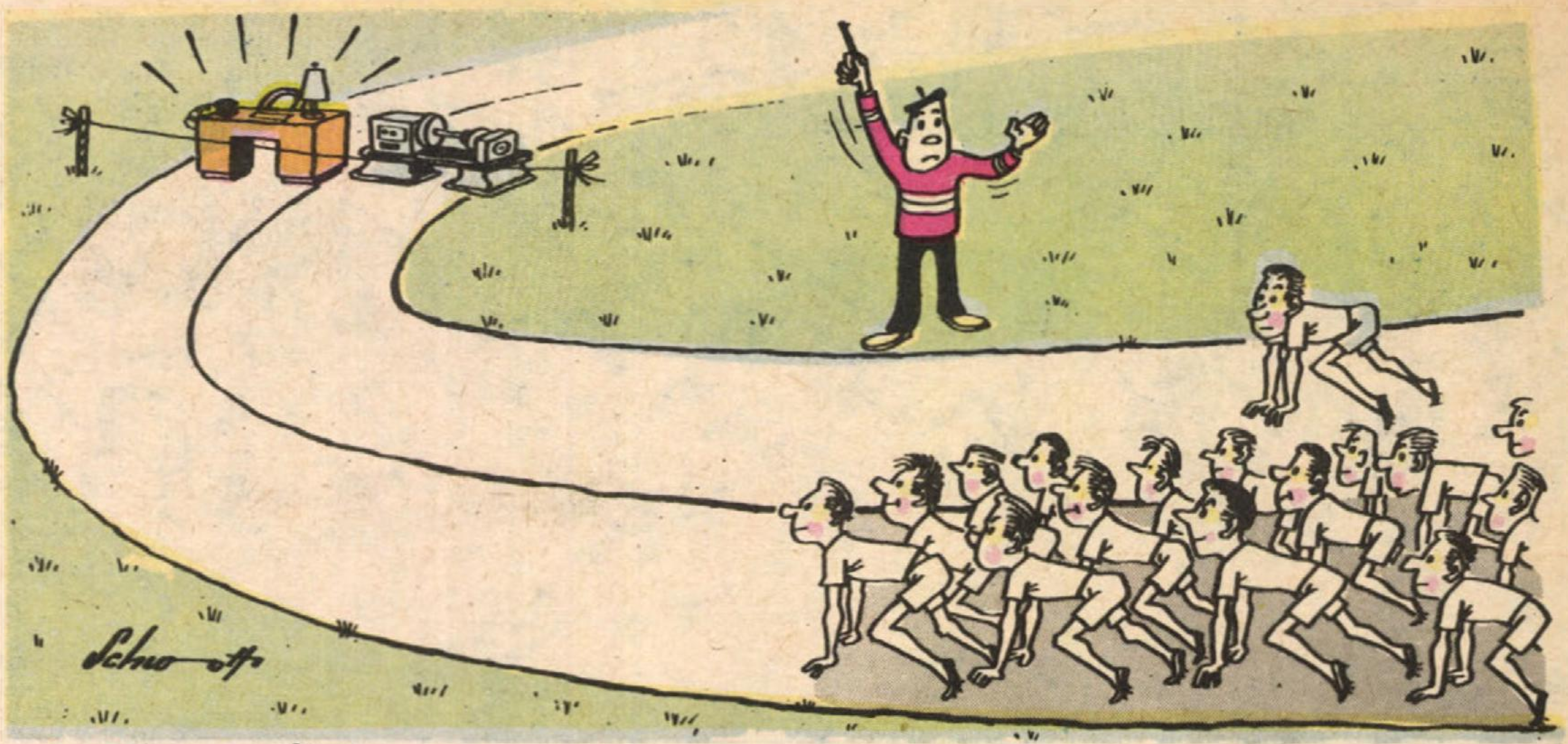

E HETI HIRDETÉSEINK • E HETI HIRDETÉSEINK • E HETI HIRDETÉSEINK • E HETI HIRDETÉSEINK •

PÁLYA-VÁLASZ-TÁS

Búcsúest

(Villámtréfa)

Szín: balatoni üdülő kertje. A kéthetes turnus ma ér véget. Laci és Irén összesimulva ülnek egy padon.

LACI *(gyengéden megcsókolja a nőt)*: Halálosan szerelmes vagyok beléd.

IRÉN *(révetegen)*: Él sem tudom képzelni az életem nélküled. Mi már örökre összetartozunk.

LACI *(szenvedélyesen)*: Együtt fogunk megöregedni... Gyerekeket és unokákat szeretnék... Milyen csodálatos lenne... De sajnos... Egy vallomással tartozom. Nekem feleségem van.

IRÉN *(felszabadultan)*: Nincs mit egymás szemére vetnünk. Férjes asszony vagyok. Ezután már csak boldogtalan évek jönnek. De hát nem hagyhatom ott a hitestársam, aki rajongásig imád.

LACI: Az én feleségem sem tudná elviselni, ha elválnánk. *(Kezet nyújt.)* Akkor búcsúzzunk. Gyönyörű volt ez a két hét, de vége.

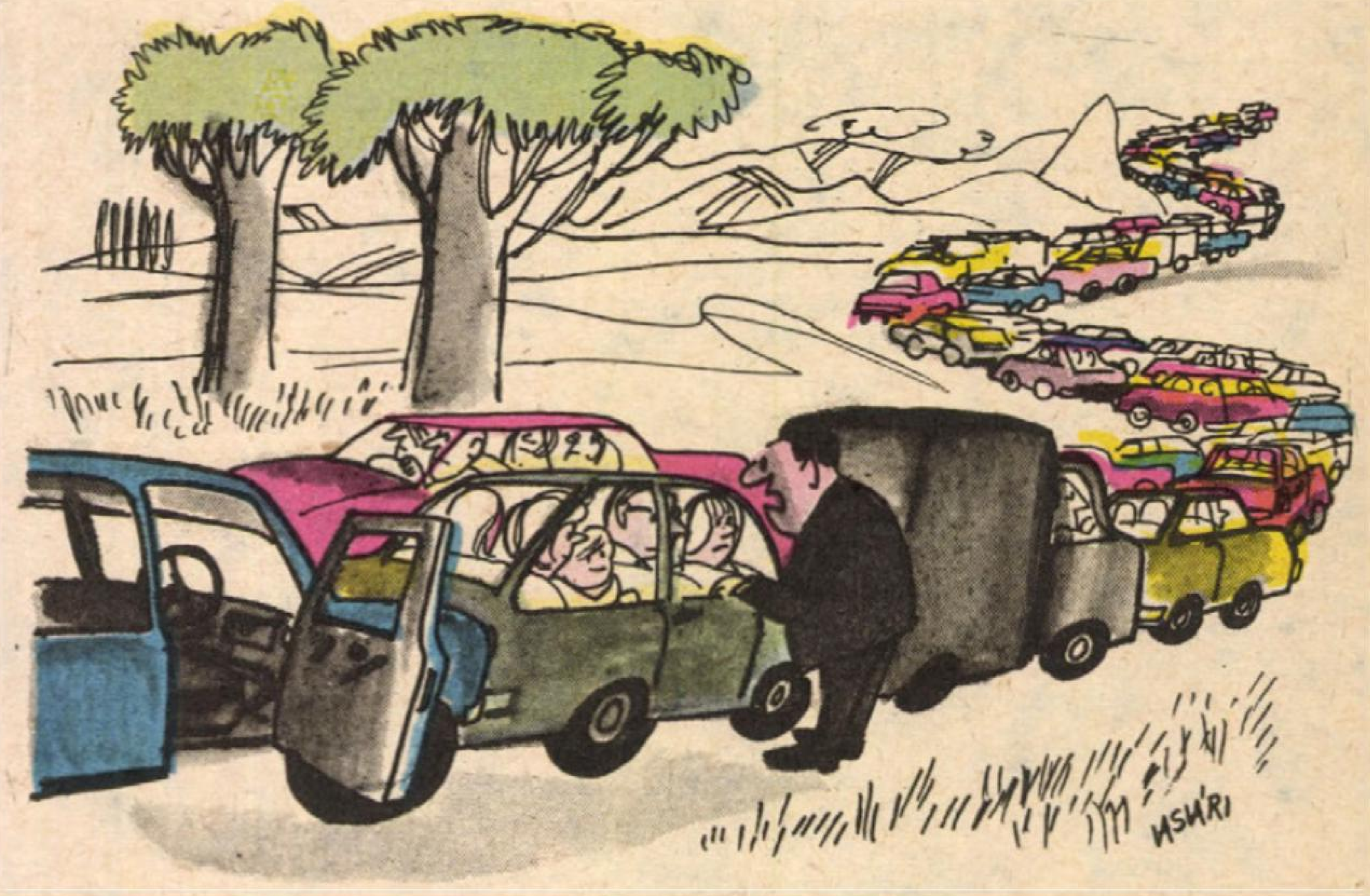
IRÉN: Szorítsunk kezet! Soha nem feledlek el. De mit tehetünk. Sajnos, mind a ketten elköteleztük magunkat. *(Egy utolsó gyöngéd csók. A nő megkönnyebbülten felsóhajt)*: Ettől megszabadultam. Bevette a maszlagot, hogy férjnél vagyok. *(Jobbra el.)*

LACI *(elégedetten cigarettára gyújt)*: Tizennégy nap együtt az üdülőben. Elég volt! Szegény nő, elhitte, hogy nős vagyok. Kis csacsi! *(Jókedvűen balra el.)*

Függöny

(G-os)

ORSZÁGÚTI ÉRDEKLŐDŐ

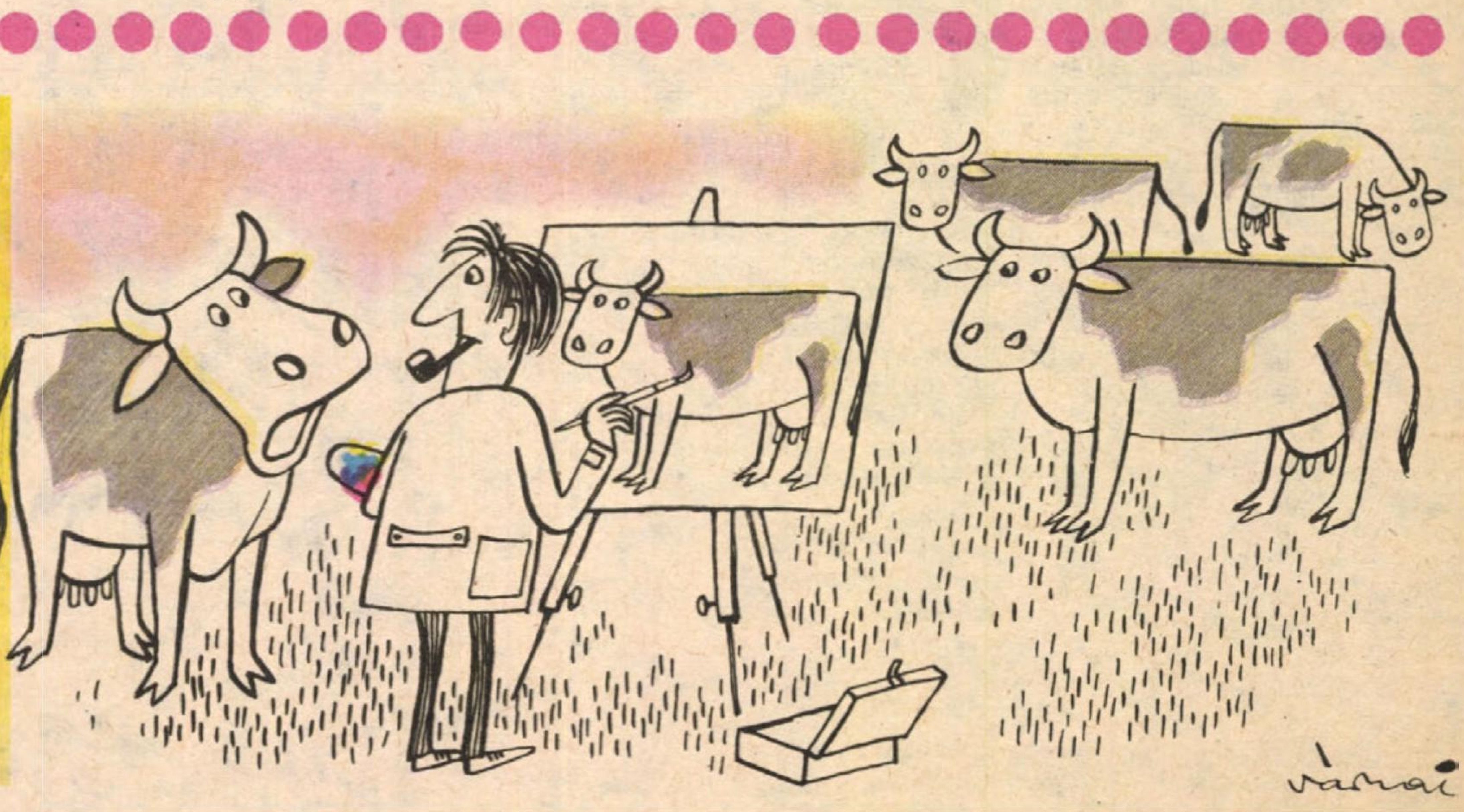
– Bocsánat, messze van még az Aradi utca?...

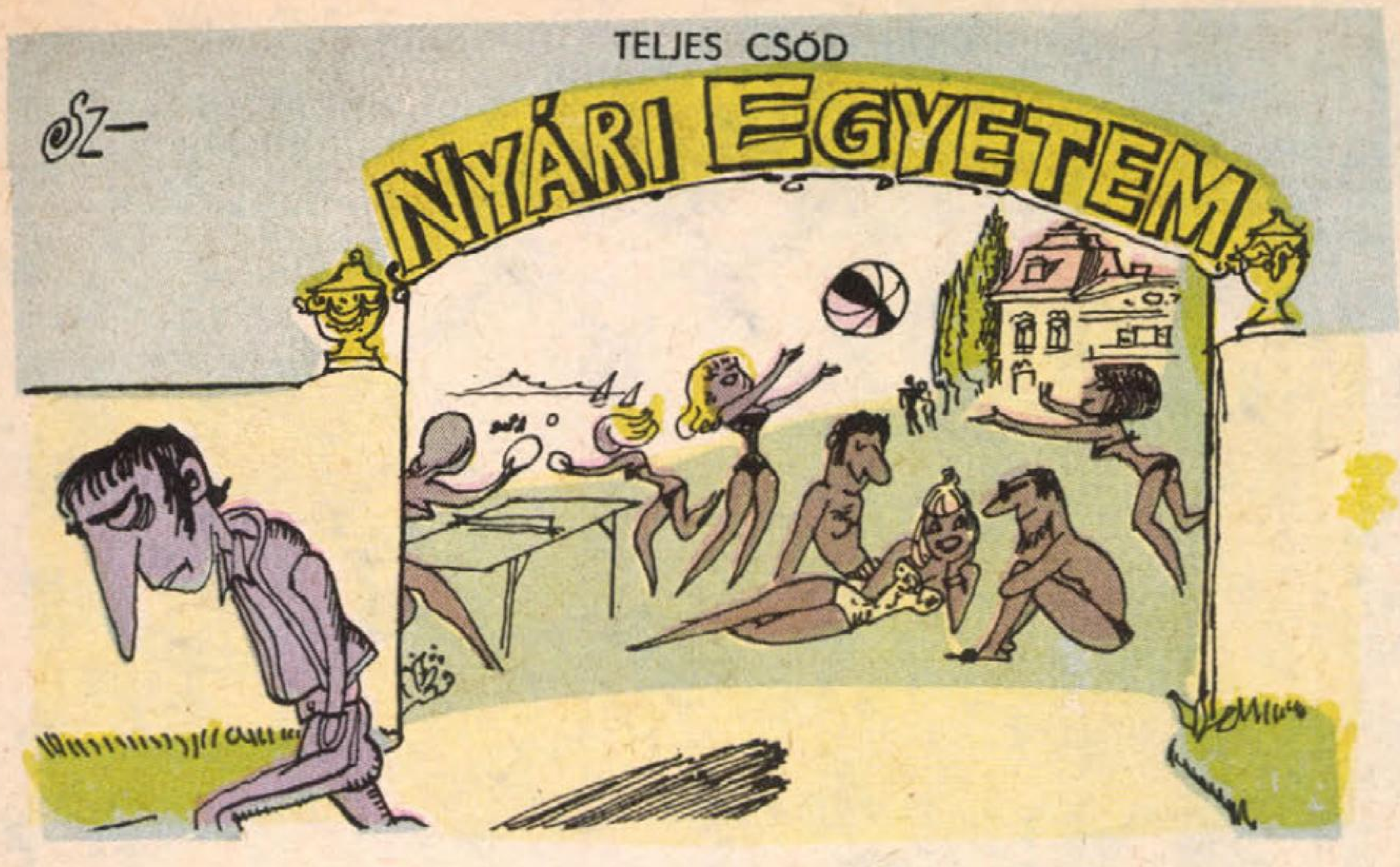
A FŐNÖK BIZALMASA

IGÉNYES MODELL

– Nem is hasonlít...

TELJES CSŐD

– Ide se vettek fel.

ÖREGFIÚ-MÉRKŐZÉS

– Persze, hogy nem megy neki. Láttam, amint este tíz után ment haza az SZTK-ból!

ÖNÉRZETES EMBER

— Nehéz az élet, uram. Itt állok pályaválasztás előtt és nem tudok határozni. Mit tudna ajánlani nekem? Maga okos embernek látszik — jelentette ki határozottan az ötven év körüli, kopasz férfi, aki helyet foglalt mellettem az Almássy téri padon.

— Nehéz probléma. Nem könnyű tanácsot adni — hebegtem zavartan.

— Tudja, annak idején a szüleim azt szerették volna, ha mészégető leszek. Szegény apám, gyerekkora óta mészégető akart lenni, de hát az akkori körülmények ezt nem engedték meg. Úgy gondolta, legalább a fiából legyen mészégető. Teljesítettem atyám kívánságát, de hamar megelégeltem. Egész nap csak azzal a vacak mésszel pepecselni. Nem ettem meszet. Igazam van?

— Tökéletesen igaza van — feleltem alázatosan.

— Utána elmentem kocsikísérőnek a Szikvíz és Társa céghez. Nem volt nehéz meló, csak gardíroztam a szódásüvegeket. Vigyáztam rájuk. De hát folyton csak kísérni? Semmi önállóság? Otthagytam őket. Igazam volt?

— Igaza volt.

— Ezután belekóstoltam a művészvilágba. Elmentem mozijegyszedőnek. Téptem a jegyeket, uram, egyiket a másik után. Nem volt megállás. Ünnepnap négy előadás. Este, midőn hazamentem, holtfáradtan zuhantam az ágyba. Elegem volt a filmművészetből. Helyesli?

— A legnagyobb mértékben — bólintottam engedelmesen.

— Úgy éreztem, én többre vagyok hivatott. Leszerződtem fagylaltárusnak. Ordítva kínáltam a vaníliát és a málnát. Sajnos, nem ment a bolt. Igaz, hogy január volt és lavinaveszély. Ön szerint...

— Szerintem jól tette, hogy otthagyta a fagylaltot! — kiáltottam szent meggyőződéssel.

— Valami űzött és hajtott, hogy többre kell vinnem. Elszegődtem egy jónevű teniszpályára labdaszedő gyereknek. A kereset jó volt, de aztán az önérzetem azt mondta: Álljunk meg! Nem fogsz mások előtt hajlongani a labdák után. Otthagytam őket, pedig megígérték, hogy később kiemelnek. Főlabdaszedő is lehetek... Dehát sohasem voltam karrierista. Innen elmentem a vasúthoz.

— Mozdonyvezetőnek?

— Dehogy. A hangosan beszélőhöz. Én mondtam be, hogy a Váctól Budapestig közlekedő személyvonat öt órát késik. Az emberek ilyenkor átkozódtak: „Szép kis közlekedés!" Érzékeny lelkű, önérzetes ember vagyok, nem bírtam soká. Elszegődtem egy strandra úszómesternek. Egyszer beleestem a vízbe. Az egyik vendég mentett ki az utolsó pillanatban. Sajnos, nem tudok úszni. De, hogy engem folyton mások húzzanak ki a vízből, ezt nem tudtam volna elviselni. Önérzetes ember vagyok. Nem akarom hosszan mesélni a történetemet, uram. Még kétszáznegyvenhét helyen próbálkoztam. Utoljára egy éjszakai lokálban voltam kidobó ember. Sajnos, a vendégek többnyire engem dobtak ki. Sokkal büszkébb vagyok annál, semhogy duhaj, kötözködő emberekkel vitatkozzam. Igazam van? — kérdezte ellentmondást nem tűrően, és cigarettára gyújtott. — Nem csodálkozhat egy cseppet sem, hogy fél éve nem dolgozom. Eddig minden munkahelyen csak megaláztatásban volt részem. Önérzetes ember vagyok, kérem.

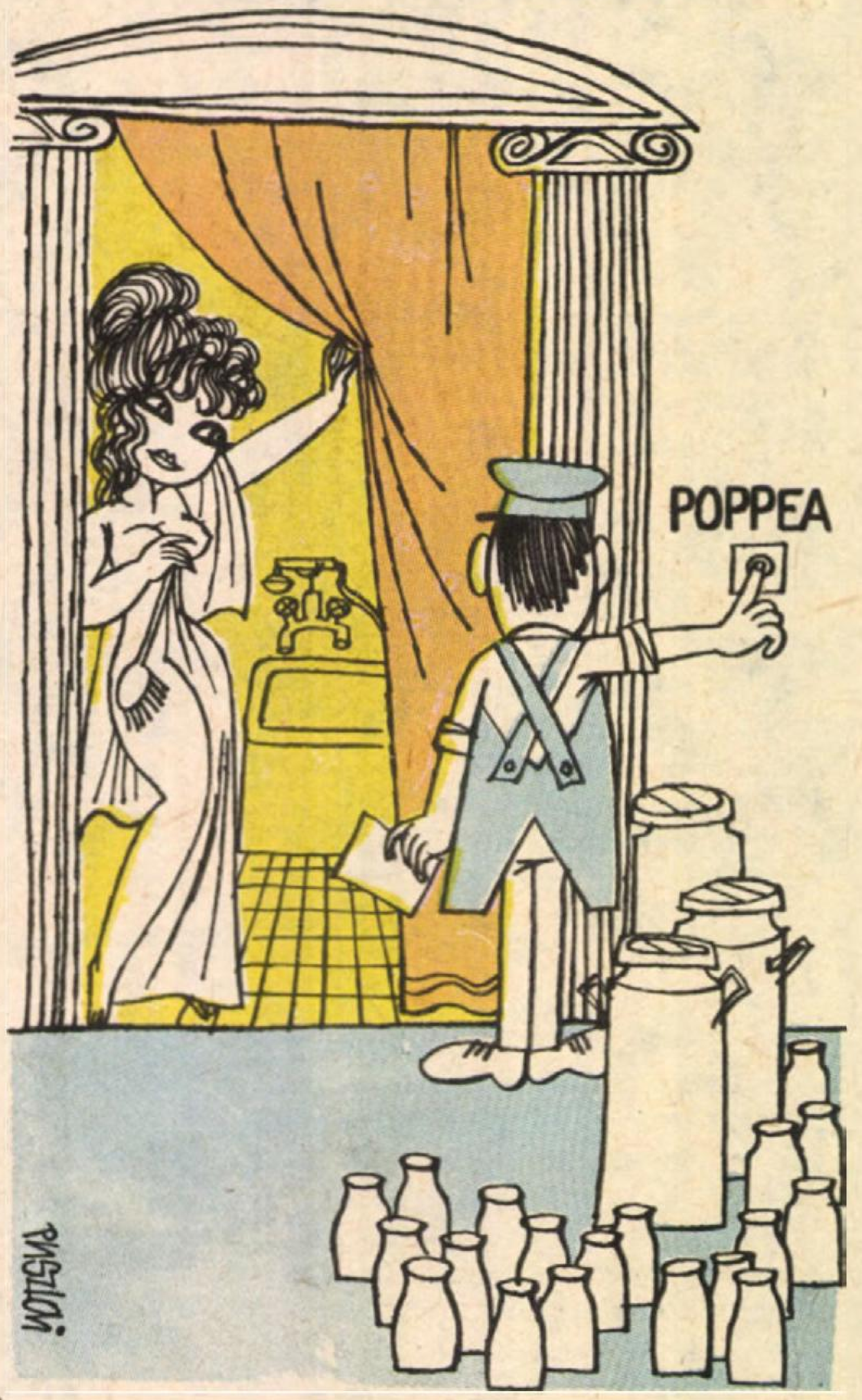
— És miből él? — érdeklődtem kíváncsian.

Gőgösen, büszkén kihúzta magát:

— A feleségem tart el.

Galambos Szilveszter

MINDENT A SZÉPSÉGÉRT

– Na végre, megjött a tej a fürdéshez.

DEFEKT

IDŐSZERŰ naplójegyzetek

1

A mindig vicces ember mondja:
– „Én óriási előnyt látok
abban, hogy nincsen kalauz már:
nincsenek viták, durvaságok!"
...Haha! Én tegnap felugrottam
a padról, gyors leszállás végett
s nem vettem észre ott fölöttem
a jegykezelő készüléket.
Mire ez, jaj, úgy fejbevágott,
hogy majd elestem, elvakulva...
Nos hát egy kalauz, egy régi
lehetett volna ilyen durva?

2

Ma számos boltot végigjártam,
ez mennyi időt elrabolt!
De végül semmit sem találtam,
„leltár miatt" mind zárva volt.
Ilyenkor dühöng sok-sok ember,
száján panaszra áll a szó:
hát azt hiszik, hogy Budapesten
így ráér minden dolgozó?
Nos, éjjel aztán volt egy álmom
arról, amit mindenki un,
ki orvosolja ezt barátom?
A leltár-minisztérium!
Elmentem oda, arra várva,
hogy nem panaszlok hasztalan,
s a kapun fogadott egy tábla:
„Leltár miatt ma zárva van."

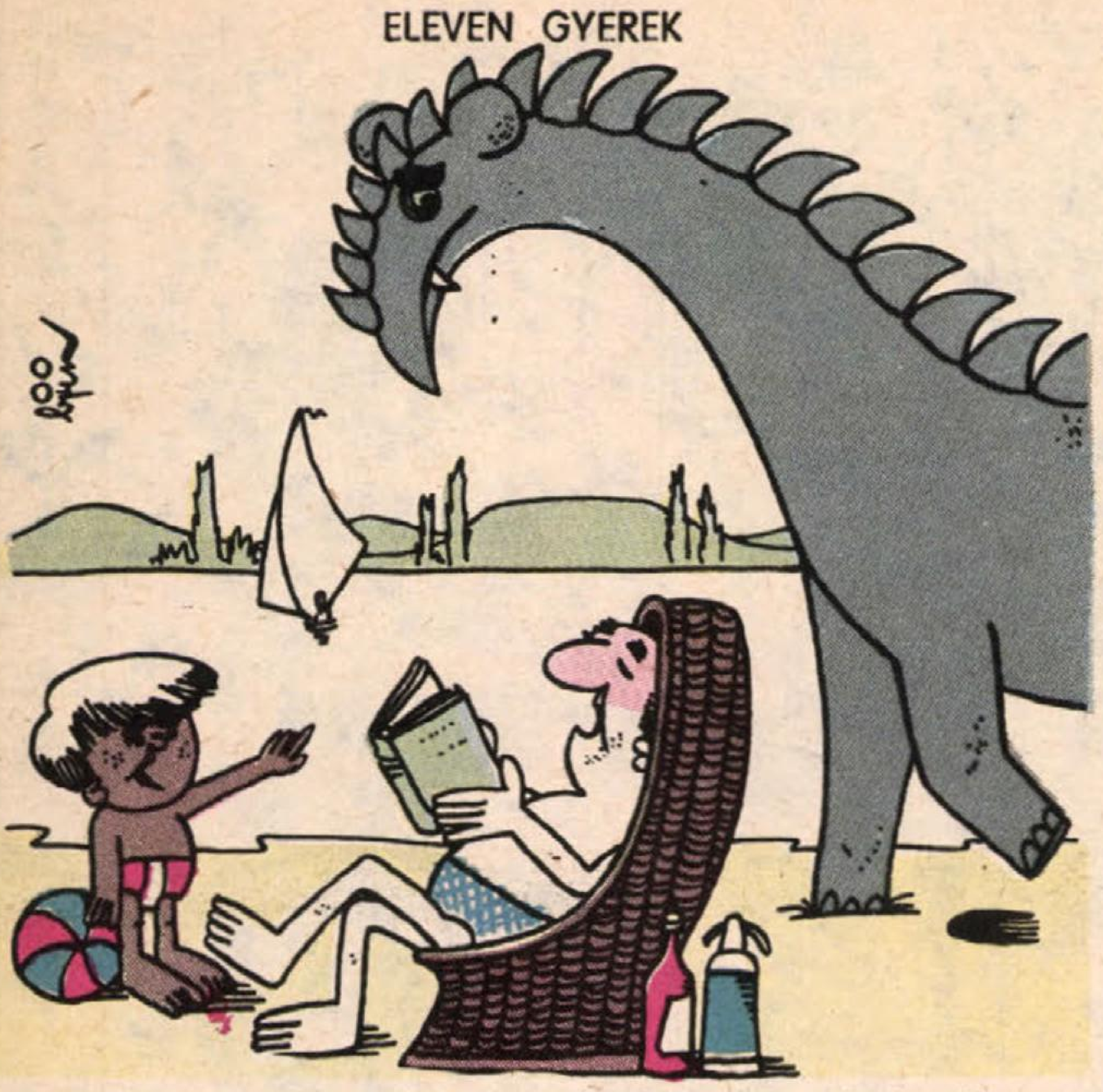
3

A rendelőben várni kellett...
az ember mennyi időt tölt el!
Olvastam, majd megismerkedtem
egy igen csinos, kedves nővel.
Ez elmondta, hogy mi is történt
tavaly, egy szép kiránduláson,
majd elbeszélte, milyen is volt
egyszer egy régi, bús karácsony.
Fejem már zsongott a sok szótól,
attól, hogyan járt egyszer nénje,
hogy utazott el, hogy jött vissza,
mert ezt ő mind, mind elbeszélte.
Egy múltkori cikk járt eszemben,
mely végignézve kincseinken,
sok íróról szólt, ámde – mondta –
igazi „elbeszélőnk" nincsen!
Ekkor én szinte felhorkantam,
a nőre néztem, míg beszélt ő,
Hiszen lám, itt ül előttem a
legnagyobb magyar elbeszélő!

Lovászy Márton

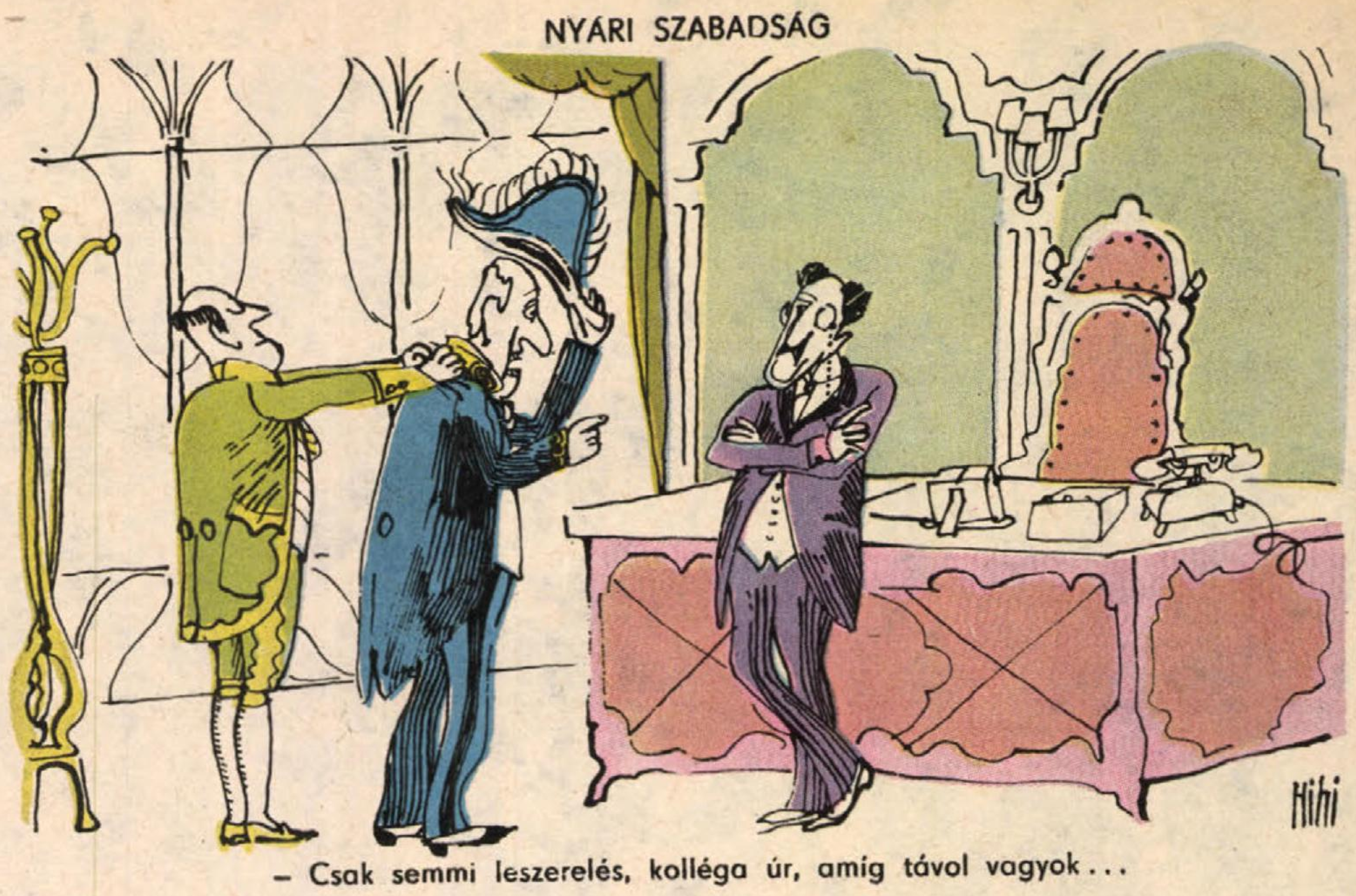

ELEVEN GYEREK

– Nos, milyen állatot találtál már megint, kisfiam?...

NYÁRI SZABADSÁG

– Csak semmi leszerelés, kolléga úr, amíg távol vagyok...

RÉBUSZ

A 80. sz. rejtvényünk megfejtése:

Feledékeny

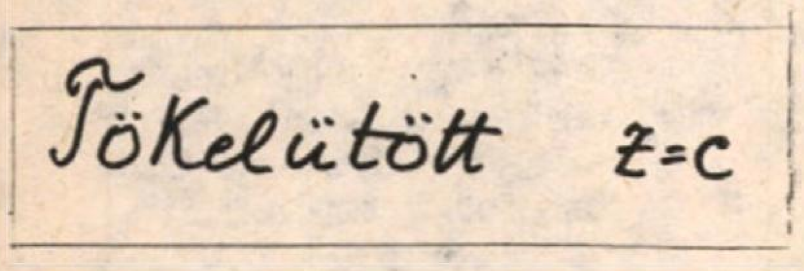
A 100 forintos díjak nyertesei a következők:

Nyíregyházi István, Budapest VIII., Práter u. 20/b.

Horváth Béláné, Kalocsa, Micsurin u. 5–7.

Gérusz Gabriella, Kálóz, Kossuth u. 38.

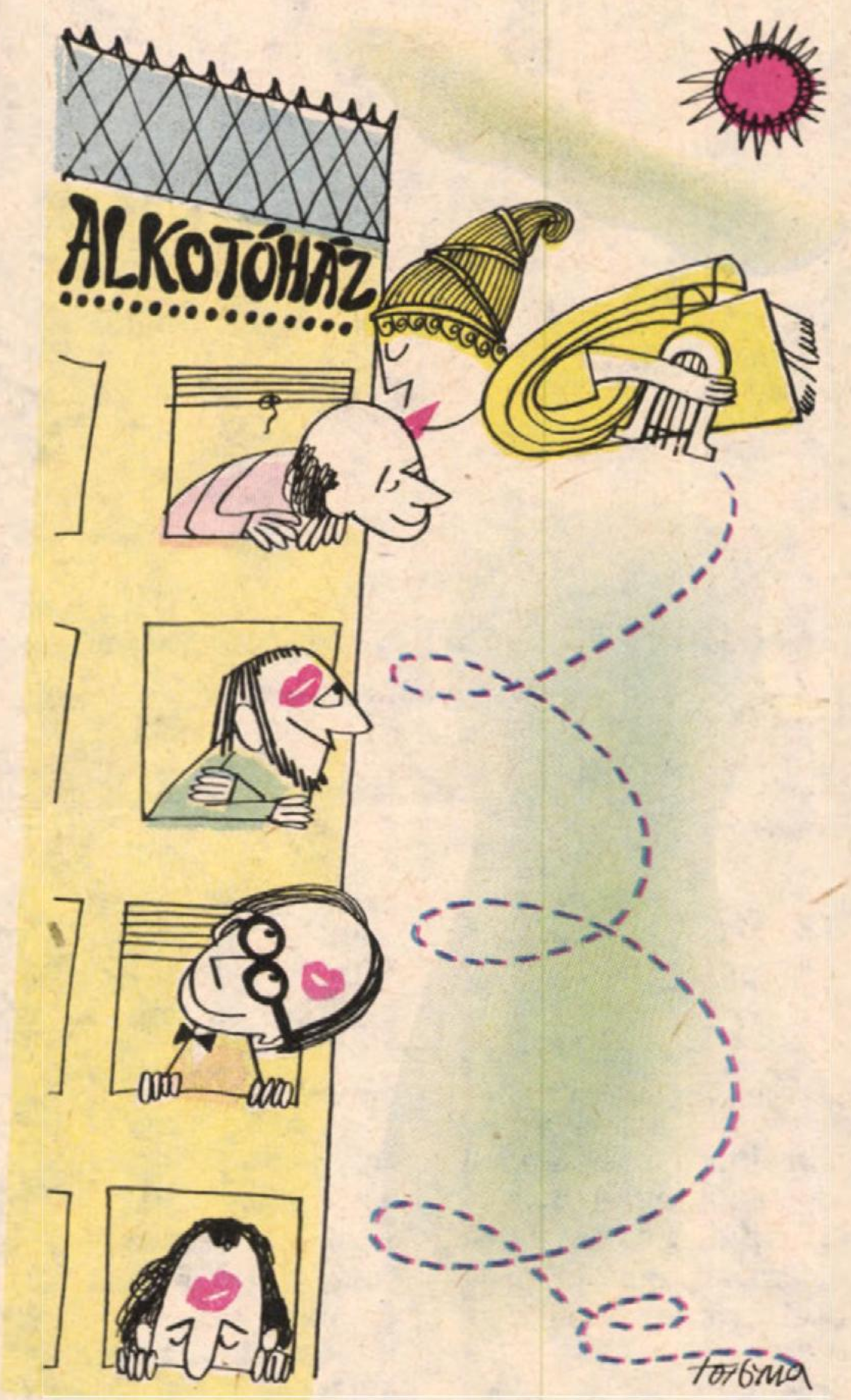
82. REJTVÉNYÜNK

A megfejtők között háromszor száz forintot sorsolunk ki.

A megfejtéseket legkésőbb augusztus 1-ig kell postára adni, kizárólag levelezőlapon, erre a címre: Ludas Matyi, Budapest VIII., Gyulai Pál u. 14.

IHLETETT PERC

Beküldött rajzokra és kéziratokra csak akkor válaszolunk, ha azokat figyelemre méltónak találjuk. A válasz nélkül hagyott küldemények megőrzésére nem vállalkozhatunk.

Pályázom

Új kávékeverék, fantázianevére hirdet pályázatot egy gyárunk. A kávét ez ideig „Finom Kávé Keverék" címen hozzák forgalomba. Most az országos kollektív bölcsesség hivatott kiagyalni egy új nevet.

Hetek óta töröm a fejem, hiszen az első díj 2000 forint, de ha csak a második díjat kapom, az is egy ezres és akkor már nem fizettem rá. Miután kávé Afrikában is terem, eszembe jutott a Kongó név, de elvetettem, egyrészt mert rosszul hangzik, másrészt ki tudja mi lesz még Kongóban? Aztán találtam egy városnevet. Csuda szép hangzása van: Baoro Boudinghe. Ez sokáig tetszett. Az emberek nagyon tisztelik, amiről nem tudják, hogy micsoda. Már elképzeltem, amint a Hajdúhadházi Vegyesboltban egymást tapossák a polgárok, hogy egy csomag különleges Baoro Boudinghe Cafe-hoz jussanak, melynek dobozára egy rafiába öltözött mulatt leányt képzeltem, amint egy dobozt tart a kezében, melyen egy rafiába bugyolált mulatt lány van, aki egy dobozt tart a kezében, melyen...

Végül ezt is elvetettem. A sok idegen név között, a megdöbbentő, a figyelemfelkeltő egy magyaros elnevezés lenne. Ez már rendkívüli! Így jutott eszembe a „Serkentő", „Gondűző", mely a koffeinre, majd a „Trópusok Fekete Gyöngye", mely a származásra, a „Bálám bogyója", mely a csomagolás módjára, végül a „Váké", az „Ákév", mely a kávéra utal, de mivel a kávé betűit összekevertem, azt is kifejezi, hogy egy kávékeverékről van szó. Ez utóbbi tökéletes fantázianév, mert dús fantáziát igényel a szó megfejtése.

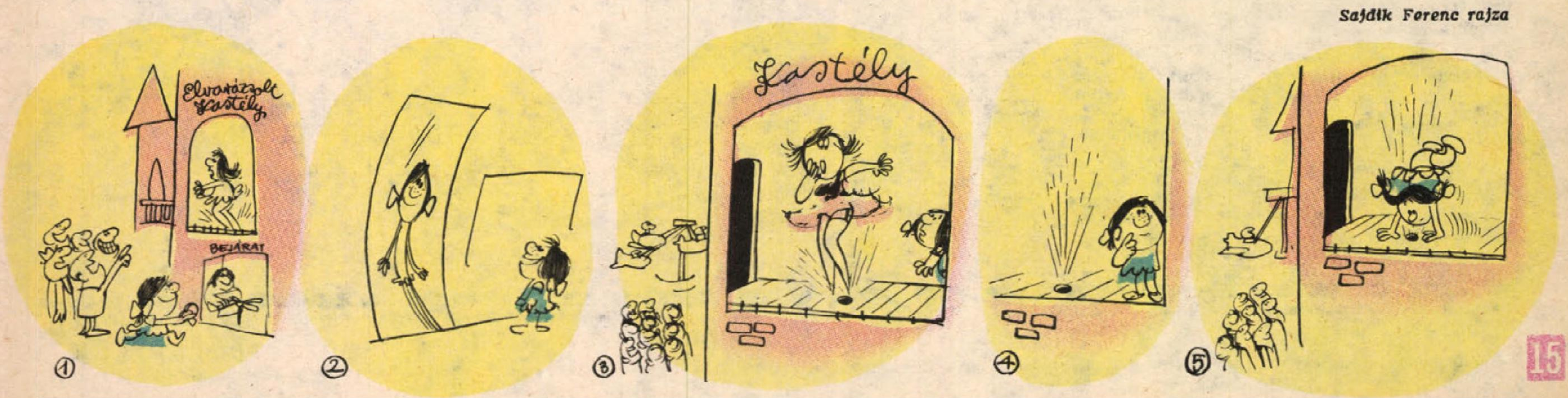
Aztán rájöttem, hogy ez sem igazi. Leghelyesebb lenne, ha az új kávéfajtát „Finom Kávé Keverék"-nek hívnák. Ebben benne van, hogy finom is, kávé is, keverék is. Egy idő után úgyis Efkáká-ra rövidítené népünk nyelvi leleménye, tehát önmagától alakulna át fantázianévvé.

Ez utóbbi megoldást küldöm be a pályázatra. Ha sem az első, sem a második díjat nem nyerem meg, legalább egy harmadik díjért esedezem. Ebből úgyis tíz darabot osztanak ki. Nyilván, hogy csak egy nevet használnak fel és a gyárnak az már teljesen mindegy, hogy mely pályázatokat dobják a papírkosárba...

Ő. F.

BUKSI A VIDÁM PARKBAN

Sajdik Ferenc rajza

CSALÉTEK

EGYENJOGÚSÁG

– Fiacskám, főzz, amit akarsz, csak engem hagyj dolgozni.

VÁLÁS AMERIKAI MÓDRA

A nálunk is jól ismert amerikai filmszínész, az 56 éves Burt Lancaster ellen válókeresetet adott be a felesége. Mint az asszony kifejtette, 22 éves házasok és öt gyermekük van, de férje az elmúlt harminc hónap alatt egyszer sem volt otthon, s ez kétségtelenül gyanús. „Hogyan nevelheti egy apa a gyermekeit, amikor harminc hónapon át távol marad otthonától?"

MAI LEÁNYKÉRÉS

– Nem bánom, Pista, a felesége leszek, de csak hétfőn, mert akkor tévé-szünnap van.

VIDÉKI PILLANATKÉPEK

TETTEN ÉRVE

A falu határában elfog a virágszedés szenvedélye. Először csak néhány szál margarétát szakítok le meg törökszegfűt, majd tarkítani a csokrot a mittudom én hogy hívják sárga, lila és fehér virágokat.

Növekedő szenvedélyem azonban nem éri be a markomat feszítő csokorral, megkívánja a kék búzavirágot, amely szétszórtan integet a kalászba szökkenő gabona közül.

Nagyban tépkedem a kedves virágot, amikor észreveszem, hogy mögöttem a gyalogúton megállt valaki.

— No, lebuktam — gondolom magamban és bűntudatosan elindulok az atyafi felé, aki homlokából fölnyomva kalapját vár rám. Valami szellemes, jó kifogáson töröm a fejemet, de semmi nem jut az eszembe.

— Adjon isten, jó napot! — köszönök szemem lesütve, magamat megadva a várt szidásnak, amiért letapostam a gabonát.

— Jó napot — fogad az atyafi, majd igen komoly hangsúllyal: — Mondja, uraságod, nem gyomlálná ki a mi búzánkat is? — és háta mögé mutat a nagy táblára, ahol szintén kéklik a búzavirág.

A KISKUTYA

Az egyik ház kiskapujában kölyökkutyát dajkál egy olyan négyéves forma kislány.

Odalépek, szeretném megsimogatni a kutyát, de kis gazdája féltékenyen öleli magához. Próbálok szóba elegyedni vele, hogy bizalmába férkőzzem.

— Mennyi idős ez a kiskutya? — kérdezem.

— Tessék? — kerekíti rám értetlenül kék szemét a kislány.

Látom, fordítanom kell a kérdésen, mert nem érti szabatos fogalmazásomat.

— Mikor született a kiskutyád?

A kislány arca földerül, bólint, jelezve, hogy most már érti pontosan, mire vagyok kíváncsi. Mosolyog, de amolyan elnéző mosollyal.

— Ez nem született, ezt hozták — magyarázza nagy komolyan a tudatlan városi bácsinak.

AZ ORVOSSÁG ÉRTÉKE

A népbolt mellett a második házban laknak Molnárék. Régi ismerőseim, tőlük szoktam beszerezni gyümölcs-szükségletemet.

Most, alighogy befordulok a kiskapun, szapora léptekkel tipeg elém az öreg mama.

— Hozta isten, aranyoskám! Jaj de jó, hogy itt van, maga az egyetlen, aki segíthet rajtam, az isten is megáldja — fújja egy szuszra.

— Mi a baj, Molnár néni?

— Hogy mi? — sóhajt, körülnéz és a fülemhez hajol. — Új orvost kaptunk és más orvosságot írt nekem, mint a régi. Hiába kértem, könyörögtem neki, csak azért is más orvosságot írt.

— Nem jó orvosságot?

— Hogy nem jót? Hitványat. Képzelje, egytízbe kerül az egész.

— Attól, hogy olcsó, még használhat.

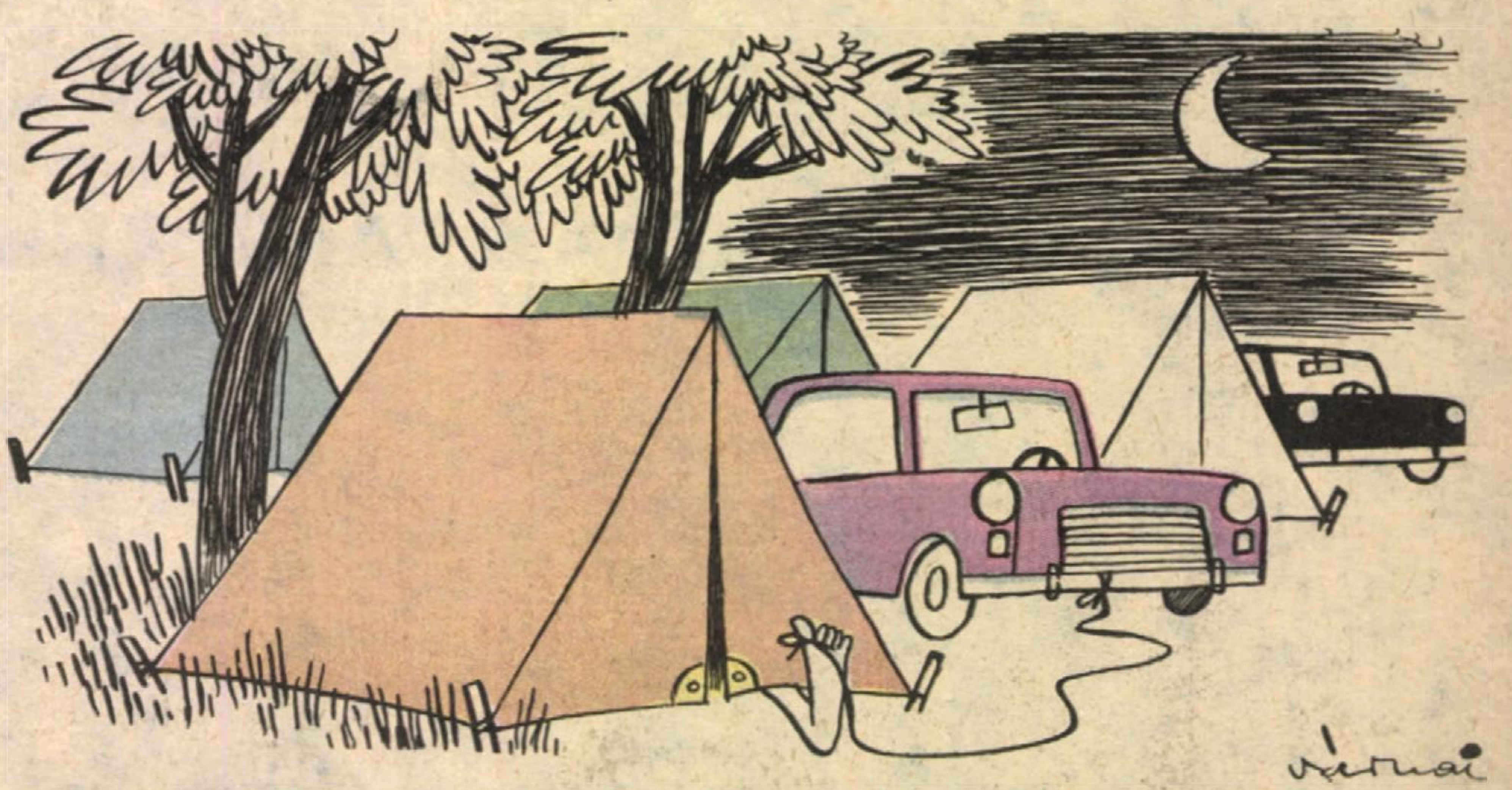
— Már, hogy használna, amikor az sem igen használt, amelyikért tizenkét forintot fizettünk.

— Mennyit szedett belőle eddig, Molnár néni?

— Mennyit? Semennyit! Csak nem képzeli, hogy beveszem azt a silányságot?!

Sólyom László

BIZALMATLANSÁG

Főszerkesztő: Tabi László — Szerkesztő: Földes György — Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat — Felelős kiadó: Csollány Ferenc — Szerkesztőség: Budapest VIII., Gyulai Pál utca 14. — Tel.: 335—718. — Kiadóhivatal VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343—100, *142—220. — Árusítja a Magyar Posta — INDEX: 25.504
Készült ofszet rotációs eljárással, Ultraset Junior 72-es gépen, a Zrínyi Nyomdában — 69.3398/2 — Budapest V., Bajcsy-Zsilinszky út 78. — F. v.: Bolgár Imre